

КИТОБИ ДУЮМИ ПОДШОҲОН БОБИ ЯКУМ

Довуд аз ғавти Шоул хабар меёбад.

1. Ва баъд аз ғавти Шоул чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз шикаст додани амалеқиён баргашт; ва Довуд ду рӯз дар Сиқлоҷ истод.
2. Ва дар рӯзи сеюм чунин воқеъ шуд, ки инак шахсе аз лашкаргоҳи Шоул омад, дар ҳолате ки либосаш дарида ва хок бар сараш пошида буд; ва ҳамин ки вай назди Довуд омад, бар замин афтад, ба ӯ сачда бурд.
3. Ва Довуд ба вай гуфт: «Аз кучо омадаӣ?» Вай ба ӯ гуфт: «Аз лашкаргоҳи Исроил гурехтаам».
4. Ва Довуд ба вай гуфт: «Чӣ воқеа рӯй додааст? Лутфан, ба ман ҳикоят намо». Вай гуфт: «Қавм аз корзор рӯ ба гурез оварданд, ва низ бисъёре аз миёни қавм фурӯ ғалтиданд ва мурданд, ва низ Шоул ва писараш Йӯнотон мурданд».
5. Ва Довуд ба ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят мекард, гуфт: «Чӣ гуна донистӣ, ки Шоул ва писараш Йӯнотон мурдаанд?».
6. Ва ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят мекард, гуфт: «Тасодуфан аз кӯҳи Чилбӯа гузар мекардам, ва инак Шоул бар найзаи худ такъя менамуд, ва инак аробаҳо ва саворон ба ӯ наздик меомаданд,
7. Ва ӯ ба ақибаш рӯй гардонид, маро дид, ва маро даъват намуд, ва ман гуфтам: "Лаббай".
8. Ва ӯ ба ман гуфт: "Ту кистӣ?" Ва ман ба ӯ гуфтам: "Ман амалеқӣ ҳастам".
9. Ва ӯ ба ман гуфт: "Лутфан, назди ман омада, маро бидуш, зеро раъшай саъб маро фаро гирифтааст, чунки ҷонам ҳанӯз дар ман аст".
10. Ва ман назди ӯ омада, ӯро куштам, зеро донистам, ки ӯ баъд аз фурӯ ғалтидани зинда нахоҳад монд; ва афсареро, ки бар сараш буд, ва бозубандеро, ки бар бозуяш буд, гирифта, онҳоро ба ин ҷо назди оғоям овардам».
11. Ва Довуд либосашро гирифта, дарронид, ва низ ҳамаи одамоне ки бо ӯ буданд, чунин карданд.

12. Ва барои Шоул ва писараш Йӯнотон, ва барои қавми Худованд ва тамоми хонадони Исроил навҳагарӣ карданд ва гиристанд ва то шом рӯза доштанд, зеро ки ба дами шамшер афтода буданд.

13. Ва Довуд ба ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят кард, гуфт: «Ту аз кучо ҳастӣ?» Вай гуфт: «Ман писари марди ғариби амалеқӣ ҳастам».

14. Ва Довуд ба вай гуфт: «Чӣ гуна натарсидӣ, ки дасти худро дароз карда, масеҳи Худовандро куштӣ?»

15. Ва Довуд яке аз ҷавононро даъват намуда, гуфт: «Наздик омада, варо зарба бизан». Ва ӯ варо зарба зад, ва вай мурд.

16. Ва Довуд ба вай гуфт: «Хунат бар гарданат, зеро ки даҳонат ба муқобили ту шаҳодат дода, гуфт, ки "ман масеҳи Худовандро куштам"».

Марсияи Довуд дар бораи ҷавми Шоул ва Йӯнотон.

17. Ва Довуд дар бораи Шоул ва писараш Йӯнотон бо ин марсия навҳа кард,

18. Ва гуфт: «Камондориро ба банӣ-Яҳудо таълим бояд дод; инак, он дар китоби Ёшор навишта шудааст:

19. Ҳашамати ту, эй Исроил, бар баландиҳоят шаҳид гардид! Паҳлавонон чӣ гуна фурӯ ғалтидаанд!

20. Дар Ҷат ҳикоят накунед, дар кӯчаҳои Ашқалӯн башорат надихед, мабодо духтарони фалиштӣ шодӣ кунанд, мабодо духтарони номахтунон ба вачд оянд.

21. Эй кӯҳҳои Ҷилбӯа!

Бигзор бар шумо на шабнам биборад ва на борон,

ва на киштзоре барои ҳадияҳо бошад,

зеро ки дар он ҷо сипари паҳлавонон,

сипари Шоул палид гардидааст,

бе он ки бо рағған тадҳин карда шуда бошад.

22. Камони Йӯнотон бе хуни шаҳидон,

бе чарбуи паҳлавонон ақиб нарафтааст, ва шамшери Шоул тихй барнагаштааст.

23. Шоул ва Йӯнотон,
ки дар ҳаёти худ маҳбуб ва меҳрубон буданд,
дар мамоти худ низ аз якдигар ҷудо нашудаанд;
аз уқобон чобуктар, аз шерон пурзӯртар буданд.

24. Эй духтарони Исроил! Барои Шоул гирья кунед, ки ӯ шуморо куртаҳои арғувониранг ва асбоби зинат мепӯшонид, ва зевари тилло бар либосатон мегузошт.

25. Паҳлавонон андаруни корзор чӣ гуна фурӯ ғалтидаанд! Эй Йӯнотон, ту бар баландиҳои худ шаҳид шудай.

26. Ман барои ту андӯҳгинам, эй бародарам Йӯнотон! Ту бо ман бағоят меҳрубон будӣ;
муҳаббати ту барои ман пурзӯртар аз муҳаббати занон буд.

27. Паҳлавонон чӣ гуна фурӯ ғалтидаанд,
ва қуввати ҳарбӣ чӣ гуна талаф гардидааст!»

БОБИ ДУЮМ

Мардони Яҳудо Довудро ҳамчун подшоҳ пешвоз мегиранд.

1. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз Ху-дованд пурсида, гуфт: «Оё ба яке аз шаҳрҳои Яҳудо ба-роям?» Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Баро». Ва Довуд гуфт: «Ба кучо бароям?» Гуфт: «Ба Ҷебрӯн».

2. Ва Довуд ба он ҷо баромад, ва ду занаш низ: Аҳинӯами изреџилӣ ва Абиҷайл, зани Ноболи кармилӣ.

3. Ва Довуд одамонро, ки бо ӯ буданд, бо аҳли байти ҳар яке баровард, ва онҳо дар шаҳрҳои Ҷебрӯн сокин шуданд.

4. Ва мардони Яҳудо омада, дар он ҷо Довудро тадҳин намуданд, то ки бар хонадони Яҳудо подшоҳ бошад; ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Мардуми Ёбиш-Чильод Шоулро дафн карданд».

5. Ва Довуд қосидонро назди мардуми Ёбиш-Чильод фиристода, ба онҳо гуфт: «Шумо аз ҷониби Худованд муборак

бошед, барои он ки ба оғои худ Шоул чунин эҳсон намуда, ўро дафн кардаед.

6. Ва алҳол бигзор Худованд ба шумо бо эҳсон ва са-доқат подош диҳад; ва ман низ ба шумо чунин некӣ хоҳам намуд, барои он ки ин корро кардаед.

7. Ва алҳол бигзор дастҳои шумо қавӣ бошад, ва шумо далер бошед, зеро ки оғои шумо Шоул мурдааст; ва низ маро хонадони Яҳудо бар худ ба подшоҳӣ тадҳин карданд».

Абнир Ишбўшетро бар ёздаҳ сибт подшоҳ мегардонад.

8. Валекин Абнир ибни Нир, ки сарлашқари Шоул буд, писари Шоул Ишбўшетро гирифта, ўро ба Маҳаноим гузаронид.

9. Ва ўро бар Чилъод, ва бар Ашурӣ, ва бар Изреъил, ва бар Эфроим, ва бар Бинъемин, ва бар тамоми Исроил подшоҳ гардонид.

10. Ишбўшет ибни Шоул, вақте ки бар Исроил подшоҳ гардид, чилсола буд, ва ду сол подшоҳӣ кард; фақат хона-дони Яҳудо дар тобеияти Довуд буданд.

11. Ва муддати айёме ки Довуд дар Ҳебрўн бар хонадони Яҳудо подшоҳ буд, ҳафт сол ва шаш моҳ буд.

12. Ва Абнир ибни Нир ва навкарони Ишбўшет ибни Шоул аз Маҳаноим ба Цибъўн берун омаданд.

13. Ва Юоб ибни Саруё ва навкарони Довуд берун омада, назди ҳавзи Цибъўн бо онҳо вохўрданд; ва инҳо дар ин тарафи ҳавз, ва онҳо дар он тарафи ҳавз ҷойгир шуданд.

14. Ва Абнир ба Юоб гуфт: «Бигзор ҷавонон бархезанд ва пеши мо бозӣ кунанд». Ва Юоб гуфт: «Бигзор бархезанд».

15. Ва онҳо бархоста, мувофиқи шумора убур карданд: дувоздаҳ нафар барои Бинъемин ва барои Ишбўшет ибни Шоул, ва дувоздаҳ нафар аз навкарони Довуд.

16. Ва ҳар яке сари ҳарифашро дошта, шамшери худро ба биқини вай зад, ва якҷоя фуру ғалтиданд. Ва ба ин сабаб он макон, ки дар Цибъўн аст, Ҳелқат-Ҳасурим* номида шудааст.

17. Ва дар он рӯз ҳарбу зарби бағоят сахте ба амал омад; ва Абнир ва мардони Исроил пеши навкарони Довуд мағлуб гардиданд.
18. Ва се писари Саруё: Юоб ва Абишой ва Асоил дар он чо буданд; ва Асоил мисли оҳуи саҳро тезпо буд.
19. Ва Асоил Абнирро таъқиб намуд, ва дар дунболагирии Абнир ба тарафи рост ё чап майл накард.
20. Ва Абнир ба ақиб назар андохта, гуфт: «Оё ин туй, Асоил?» Гуфт: «Манам».
21. Ва Абнир ба ӯ гуфт: «Ба тарафи рост ё чапи худ майл карда, яке аз ин чавонро дастгир намо ва либосу аслиҳаи варо барои худ бигир». Вале Асоил нахост, ки аз ақби ӯ давиданахро бас кунад.
22. Ва бори дигар Абнир ба Асоил гуфт: «Аз ақби ман давидантро бас кун, мабодо туро зада, ба замин ғалтонам; ва ман чӣ гуна рӯи худро ба бародарат Юоб нишон медиҳам?»
23. Вале ӯ давиданро бас накард, ва Абнир ӯро бо куни найзаи худ ба шикамаш зад, ва найза аз пушташ зада баромад, ва ӯ дар он чо афтода, чо ба чо мурд. Ва ҳар кас, ки ба макони афтодану мурдани Асоил меомад, ҳайрон шуда меистод.
24. Ва Юоб ва Абишой Абнирро таъқиб карданд, ва баро-бари фурӯ рафтани офтоб онҳо ба тали Аммо, ки рӯ ба рӯи Циҳа мебошад, бо роҳи биёбони Цибъун расиданд.
25. Ва банӣ-Бинъемин назди Абнир чамъ омада, як гурӯҳ шуданд, ва бар қуллаи як тал биистоданд.
26. Ва Абнир Юобро даъват намуда, гуфт: «Оё шамшер то абад ба ҳалокат расонад? Оё намедонӣ, ки оқибати кор ба талхӣ хоҳад анҷомид? Ва то ба кай ба қавм намегӯӣ, ки бародарони худро дигар дунболагирӣ накунад?»
27. Ва Юоб гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худо, ки агар ту он суханро намегуфтӣ, аз худи субҳ қавм дунболагирии бародарони худро бас мекарданд».

---

16. Қитъаи Шамшерҳои Тез.

28. Ва Юоб шох навохт, ва тамоми қавм биистоданд, ва исроилиёнро дигар таъқиб накарданд, ва чангро дигар давом надоданд.

29. Ва Абнир ва одамонаш тамоми он шаб дар сахро роҳ рафта, аз Ёрдун гузаштанд ва тамоми Битрунро тай карда, ба Маҳаноим омаданд.

30. Ва Юоб аз дунаболагирии Абнир баргашта, тамоми қавмро чамъ кард, ва аз навкарони Довуд, ғайр аз Асоил, нуздаҳ нафар кам буданд.

31. Ва навкарони Довуд бинъёминиён ва одамони Абнирро зарба заданд, ки аз онҳо сесаду шаст нафар мурданд.

32. Ва Асоилро бардошта бурданд, ва ўро дар мақбараи падараш, ки дар Байт-Лаҳм аст, дафн карданд; ва Юоб ва одамонаш тамоми шаб роҳ паймуда, баробари дамидани субҳ ба Ҳебрўн расиданд.

БОБИ СЕЮМ

Хонаводаи Довуд дар Ҳебрўн.

1. Ва дар миёни хонадони Шоул ва хонадони Довуд чанг айёми зиёде давом кард; ва Довуд торафт қудрат меёфт, вале хонадони Шоул торафт суст мешуданд.

2. Ва барои Довуд дар Ҳебрўн писарон таваллуд ёфтанд; ва нахустзодаи ӯ Амнўн аз Аҳинўами изреџилӣ буд;

3. Ва дуюмаш — Кильоб аз Абичайл, зани Ноболи кармилӣ; ва сеюмаш — Абшолўм ибни Маъко, ки вай духтари Талмой, подшоҳи Чашур, буд.

4. Ва чорумаш — Адўниё ибни Ҳаччит; ва панҷумаш — Шафатьё ибни Абитол;

5. Ва шашумаш — Йитром аз Эҷло, зани Довуд; инҳо барои Довуд дар Ҳебрўн таваллуд ёфтанд.

6. Ва ҳангоме ки чанг дар миёни хонадони Шоул ва хонадони Довуд давом мекард, таъсири Абнир дар хонадони Шоул зиёдтар мешуд.

Абнир Довудро тарафдорӣ кард.

7. Ва Шоул суррияе дошт, ки номаш Рисфо бинти Айё буд; ва Ишбӯшет ба Абнир гуфт: «Чаро назди суррияи падарам даромадӣ?»

8. Ва Абнир аз суханони Ишбӯшет бағоят хашмгин шуда, гуфт: «Оё ман каллаи саге дар Яҳудо ҳастам? Ман имрӯз ба хонадони падарат Шоул, ва ба бародарон ва дӯстонаш эҳсон намудаам ва туро ба дасти Довуд насупурдаам, ва ту имрӯз барои ин зан гуноҳе ба гардани ман бор мекунӣ?»

9. Худо ба Абнир чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ман он чиро, ки Худованд барои Довуд қасам хӯрдааст, барояш ба амал наоварам,

10. То ки салтанатро аз хонадони Шоул гузаронида, тахти Довудро бар Исроил ва бар Яҳудо, аз Дон то Беэр-Шобаъ, барқарор намоям».

11. Ва Ишбӯшет дигар натавонист дар ҷавоби Абнир чизе гӯяд, чунки аз вай метарсид.

12. Ва Абнир дарҳол қосидонро назди Довуд фиристода, гуфт: «Ин замин аз они кист? Бинобар ин ту бо ман аҳд бибанд, ва инак, дасти ман бо ту хоҳад буд, то ки тамоми Исроилро ба тарафи ту бигзаронам».

13. Ва Довуд гуфт: «Хуб шудааст, ман бо ту аҳд хоҳам баст, аммо як чизро ман аз ту металабам, яъне: ту рӯи маро нахоҳӣ дид, агар аввал, вақте ки барои дидани ман биёӣ, Микал бинти Шоулро бо худ наоварӣ».

14. Ва Довуд қосидонро назди Ишбӯшет ибни Шоул фиристода, гуфт: «Зани ман Микалро, ки дар ивази сад ғилофаки фалиштиён барои худ гирифтаам, бидех».

15. Ва Ишбӯшет фиристода, варо аз шавҳараш, аз Фал-тиил ибни Лоиш гирифт.

16. Ва шавҳараш ҳамроҳаш рафта, дар ақибаш гирия-кунон то Бахурим қадам зад; ва Абнир ба ӯ гуфт: «Гашта рав!» Ва ӯ баргашт.

17. Ва Абнир ба пирони Исроил сухан ронда, гуфт: «Ҳам дирӯз ва ҳам парирӯз шумо талабгори он будед, ки Довуд бар шумо подшоҳ бошад.

18. Ва алҳол инро ба амал оваред, зеро ки Худованд ба Довуд сухан ронда, гуфтааст: "Ба воситаи бандаам Довуд қавми худ Исроилро аз дасти фалиштиён ва аз дасти ҳамаи душманонашон начот хоҳам дод"».

19. Ва Абнир ба гӯши бинъеминиён низ ин суханонро гуфт; ва Абнир ба Ҳебрӯн низ рафт, то он чиро, ки дар назари Исроил ва дар назари тамоми хонадони Бинъемин хуб аст, ба гӯши Довуд бигӯяд.

20. Ва Абнир назди Довуд ба Ҳебрӯн омад, ва бист мард ҳамроҳи ӯ буданд, ва Довуд барои Абнир ва мардоне ки ҳамроҳаш буданд, зиёфате орошт.

21. Ва Абнир ба Довуд гуфт: «Бархоста, меравам ва та-моми Исроилро назди оғоям подшоҳ чамъ меоварам, ва онҳо бо ту аҳд хоҳанд баст, ва ту ба муддаои табъи худ подшоҳӣ хоҳӣ кард». Ва Довуд Абнирро фиристод, ва ӯ ба саломатӣ бирафт.

22. Ва инак, навкарони Довуд бо Юоб аз тохтутоз баргаштанд, ва ғанимати зиёде бо худ оварданд; ва Абнир назди Довуд дар Ҳебрӯн набуд, зеро ӯро фиристода буд, ва ӯ ба саломатӣ рафта буд.

23. Ва ҳангоме ки Юоб ва тамоми лашкаре ки бо ӯ буданд, омаданд, ба Юоб хабар дода, гуфтанд: «Абнир ибни Нир назди подшоҳ омада буд, ва ӯро фиристод, ва ӯ ба саломатӣ бирафт».

24. Ва Юоб назди подшоҳ омада, гуфт: «Чӣ кардӣ? Инак, Абнир назди ту омадааст; чаро ӯро фиристодаӣ, ва ӯ рафтааст?

25. Ту, охир, Абнир ибни Нирро медонӣ, ки ӯ омада-аст, то ки туро фиреб диҳад, ва аз даробарои ту вуқуф ёбад, ва аз ҳар коре ки ту мекунӣ, хабардор шавад».

26. Ва Юоб аз пеши Довуд баромада, қосидонро аз паи Абнир фиристод, ва онҳо ӯро аз Бӯр-Сиро баргардониданд, дар сурате ки Довуд аз ин беҳабар буд.

Юоб Абнирро мекушад.

27. Ва хангоме ки Абнир ба Ҳебрӯн баргашт, Юоб ўро андаруни дарвоза ба каноре бурд, то ки бо ў махфиёна сухан ронад, ва дар он чо, барои хуни бародараш Асоил, ба шиками ў зарба зад, ва ў мурд.

28. Ва Довуд баъд аз он шунида, гуфт: «Ман ва салта-нати ман ба хузури Худованд аз хуни Абнир ибни Нир то абад барӣ ҳастем.

29. Бигзор он бар сари Юоб ва тамоми хонадони падараш афтад; ва бигзор каси гирифтори сўзок, ва каси махавӣ, ва каси бар асо такъякунанда, ва каси ба дами шамшер афтанда, ва каси мўхточӣ нон аз хонадони Юоб ҳаргиз кам нашавад».

30. Ва Юоб ва бародараш Абишой Абнирро барои он куштанд, ки ў бародарашон Асоилро дар ҷанги назди Цибъун кушта буд.

31. Ва Довуд ба Юоб ва тамоми қавме ки бо ў буданд, гуфт: «Либоси худро дарронида ва палос пўшида, барои Абнир навҳа намоед». Ва подшоҳ Довуд аз ақиби тобут равона шуд.

32. Ва Абнирро дар Ҳебрӯн дафн карданд; ва подшоҳ овози худро баланд карда, назди қабри Абнир гирифт, ва тамоми қавм гиристанд.

33. Ва подшоҳ барои Абнир марсия хонда, гуфт: «Наход ки Абнир мисли як сафиле бимирад?

34. Дастҳоят баста нашудааст, ва пойҳоят завлона зада нашудааст, ту мисли касе ки аз дасти бадкирдорон афтада бошад,

афтадай!» Ва тамоми қавм боз барои ў гиристанд.

35. Ва тамоми қавм омаданд, то ки Довудро нон бихўро-нанд, дар сурате ки ҳанўз рўз буд; вале Довуд қасам хўрда, гуфт: «Худо бо ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар ман пеш аз фурӯ рафтани офтоб нон ё чизи дигаре бихўрам».

36. Ва тамоми қавм инро дарк карданд, ва ин ба наза-рашон писанд омад, чунон ки ҳар чи подшоҳ мекард, ба назари тамоми қавм писанд меомад.

37. Ва тамоми қавм ва тамоми Исроил дар он рӯз донис-танд, ки куштани Абнир ибни Нир аз ҷониби Довуд набуд.

38. Ва подшоҳ ба навкаронаш гуфт: «Шумо, охир, медонед, ки сарвар ва марди бузурге имрӯз дар Исроил фурӯ ғалтидааст.

39. Вале ман имрӯз суст ҳастам, агарчи ба подшоҳӣ тадҳин карда шудаам, ва ҳол он ки ин одамон, писарони Саруё, аз ман кавитаранд; бигзор Худованд ба бадкор бар тибқи бадкирдории вай подош диҳад».

БОБИ ЧОРУМ

Кушта шудани Ишбӯшет.

1. ВА чун ибни Шоул шунид, ки Абнир дар Ҳебрӯн мурдааст, дастҳояш суст шуд, ва тамоми Исроил ба изтироб омаданд.

2. Ва ибни Шоул ду марде дошт, ки сардорони фавҷҳо буданд; номи яке Баано ва номи дигаре Рекоб буда, онҳо писарони Риммӯни баэрӯтӣ, аз банӣ-Бинъёмин буданд, зеро ки Баэрӯт низ ба Бинъёмин тааллуқ дошт.

3. Ва баэрӯтиён ба Читтоим гурехта рафтанд, ва то имрӯз дар он ҷо иқомат доранд.

4. Ва Йӯнотон ибни Шоул писари ланге дошт; ӯ панҷсола буд, ки хабари Шоул ва Йӯнотон аз Изреѐил расид, ва дояш ӯро бардошта гурехт, ва ҳангоме ки вай ба гурехтан шитоб менамуд, ӯ афтода, ланг шуд; ва номаш Мефибӯшет буд.

5. Ва писарони Риммӯни баэрӯтӣ, Рекоб ва Баано, рафта, дар вақти гармии рӯз ба хонаи Ишбӯшет расиданд; ва ӯ дар хоби пешинӣ буд.

6. Ва онҳо бо баҳонаи гирифтани гандум ба даруни хона даромада, ба шиками ӯ зарба заданд; ва Рекоб ва бародараш Баано гурехтанд.

7. Вақте ки ба хона даромаданд, ӯ дар хонаи хоб бар бистараш хобида буд, ва онҳо ӯро зарба зада, куштанд, ва сарашро аз

танаш чудо карда, гирифтанд, ва тамоми шаб дар сахро роҳ паймуданд.

8. Ва сари Ишбӯшетро назди Довуд ба Ҳебрӯн оварда, ба подшоҳ гуфтанд: «Инак сари Ишбӯшет ибни Шоули душманат, ки қасди ҷони ту дошт; ва имрӯз Худованд интиқоми оғои мо подшоҳро аз Шоул ва насли вай гирифтааст».

9. Ва Довуд ба Рекоб ва бародараш Баано, писарони Риммӯни баэрӯтӣ, ҷавоб гардонда, ба онҳо гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ҷони маро аз ҳар тангӣ раҳони-дааст!

10. Ҳангоме ки шахсе ба ман хабар дода, гуфт: "Инак, Шоул мурдааст", ва худро муждавар мепиндошт, ман варо гирифта, дар Сиклоҷ куштам, ва ҳол он ки вай умедвор буд, ки ман ба вай муждагонӣ хоҳам дод,

11. Алалхусус ҳоло, ки шахсони шарир марди бегуноҳро дар хонааш бар бистараш куштаанд, навод ки ман хуни ӯро аз дасти шумо талаб накунам, ва шуморо аз рӯи замин маҳв нанамоям?»

12. Ва Довуд ба навкаронаш амр фармуд, ва онҳоро кушта, дастҳо ва пойҳошонро қатъ карданд, ҷасадҳошонро назди ҳавзи Ҳебрӯн овехтанд; ва сари Ишбӯшетро гирифта, дар қабри Абнир дар Ҳебрӯн дафн карданд.

БОБИ ПАНЧУМ

Довуд бар Исроил подшоҳ мешавад.

1. ВА ҳамаи сибтҳои Исроил назди Довуд ба Ҳебрӯн омаданд, ва суҳан ронда, гуфтанд: «Инак, мо устухон ва гӯшти ту ҳастем.

2. Дирӯз ва парирӯз низ, вақте ки Шоул бар мо подшоҳ буд, ту Исроилро берун мебардӣ ва андарун меовардӣ; ва Худованд ба ту гуфта буд: "Ту қавми Ман Исроилро хоҳӣ чаронид, ва ту бар Исроил раис хоҳӣ буд"».

3. Ва ҳамаи пирони Исроил назди подшоҳ ба Ҳебрӯн омаданд, ва подшоҳ Довуд бо онҳо дар Ҳебрӯн ба ҳузури Худованд аҳд баст; ва Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин карданд.

4. Довуд, вақте ки подшоҳ шуд, сисола буд; чил сол подшоҳӣ кард.

5. Дар Ҳебрӯн ҳафт солу шаш моҳ бар Яҳудо подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол бар тамоми Исроил ва Яҳудо подшоҳӣ кард.

Ерусалим—пойтахти мамлакати муттаҳида.

6. Ва подшоҳ бо одамонаш ба Ерусалим ба муқобили ябусиён, ки сокинони ин замин буданд, рафт, вале онҳо ба Довуд сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин ҷо дохил нахоҳӣ шуд, магар ин ки аввал кӯрон ва лангонро дур созӣ», яъне: «Довуд ба ин ҷо дохил нахоҳад шуд».

7. Ва Довуд қалъаи Сионро забт кард, ки ҳамон шаҳри Довуд аст.

8. Ва Довуд дар он рӯз гуфт: «Ҳар кӣ ябусиёнро бизанад ва ба кубури обгузар бирасад, бигзор лангон ва кӯронро низ, ки барои ҷони Довуд манфур ҳастанд, бизанад». Бинобар ин мегӯянд: «Кӯр ва ланг ба хона дохил нахоҳанд шуд».

9. Ва Довуд дар қалъа сокин шуд, ва онро шаҳри Довуд номид; ва Довуд гирдогирди он, аз Миллӯ гирифта то андаруни шаҳр, ҳисор бино кард.

10. Ва Довуд торафт бештар комъёб ва бузург мегардид, ва Худованд Худои лашкарҳо бо ӯ буд.

11. Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, назди Довуд қосидон, ва дарахтони арз, ва начҷорон ва сангтарошонро фиристод, ва онҳо барои Довуд хона бино карданд.

12. Ва Довуд дарк намуд, ки Худованд ӯро ба подшоҳӣ бар Исроил устувор гардонидаст, ва салтанати ӯро ба хо-тири қавми Худ Исроил баланд бардоштааст.

13. Ва Довуд, баъд аз он ки аз Хебрӯн омад, боз суррия-гон ва занон аз Ерусалим гирифт; ва боз барои Довуд писарон ва духтарон таваллуд ёфтанд.

14. Ва ин аст номҳои онҳое ки барои ӯ дар Ерусалим таваллуд ёфтанд: Шамуа, ва Шубоб, ва Нотон, ва Сулаймон,

15. Ва Йибҳор, ва Элишуа, ва Нофаг, ва Ёфия,-

16. Ва Элишомаъ, ва Эльёдоъ, ва Элифолат.

Чанг бо филиштиён.

17. Ва чун филиштиён шуниданд, ки Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудаанд, ҳамаи филиштиён баромаданд, то ки Довудро бичӯянд; ва Довуд инро шунида, ба қалъа фурӯд омад.

18. Ва филиштиён омада, дар водии Рафоим ҷойгир шуданд.

19. Ва Довуд аз Худованд пурсида, гуфт: «Оё ба муқобили филиштиён бароям? Оё онҳоро ба дасти ман хоҳӣ супурд?» Ва Худованд ба Довуд гуфт: «Баро, зеро ки филиштиёнро ҳатман ба дастат хоҳам супурд».

20. Ва Довуд ба Баал-Фаросим омад, ва дар он ҷо Довуд ба онҳо шикаст расонда, гуфт: «Худованд душманонамро аз пешам маҳв намуд, чунон ки селоб маҳв менамояд». Би-нобар ин номи он макон Баал-Фаросим хонда шудааст.

21. Ва бутҳои худро дар он ҷо партофта рафтанд, ва Довуд ва одамонаш онҳоро бардошта бурданд.

22. Ва бори дигар филиштиён баромада, дар водии Рафоим ҷойгир шуданд.

23. Ва Довуд аз Худованд пурсид, ва ӯ гуфт: «Набаро, балки аз ақибашон давр зада, аз ҷониби дарахтони тут ба онҳо наздик шав,

24. Ва ҳамин ки акси садои қадамҳоро дар сари дарахтони тут бишнави, дарҳол ба ҳуҷум шитоб намо, зеро ки он гоҳ Худованд пешопеши ту берун хоҳад омад, то ки ба лашкари филиштиён шикаст расонад».

25. Ва Довуд ончунон, ки Худованд ба ӯ амр фармуд, амал намуд, ва ба фалиштиён аз Чабъа то даромадгоҳи Чозар зарба расонид.

БОБИ ШАШУМ

Ғамхориш Довуд дар бораи овардани сандуқи Худо ба Ерусалим.

1. ВА бори дигар Довуд ҳамаи гузинони Исроилро ба микдори сӣ ҳазор нафар чамъ кард.
2. Ва Довуд ва тамоми қавме ки ҳамроҳаш буданд, бар-хоста, аз Баалои Яҳудо равона шуданд, то ки сандуқи Ху-доро аз он ҷо биёранд, ки он ба исми Худованди лашкарҳо, ки бар каррубиён нишастааст, номида шуда буд.
3. Ва сандуқи Худоро бар аробаи нав гузоштанд, ва онро аз хонаи Аминодоб, ки дар Чабъа мебошад, бароварданд, ва Уззо ва Ахью, писарони Аминодоб, аробаи навро меронданд.
4. Ва онро аз хонаи Аминодоб, ки дар Чабъа аст, бо сандуқи Худо бароварданд, ва Ахью пешопеши сандуқ ме-рафт.
5. Ва Довуд ва тамоми хонадони Исроил бо ҳар навъ асбоби чӯби сарв: бо барбат, ва уд, ва даф, ва духул, ва шақшақаҳо ба хузури Худованд бозӣ мекарданд.
6. Ва ҳангоме ки ба хирмангоҳи Нокӯн расиданд, Уззо дасташро ба сандуқи Худо дароз карда, онро нигоҳ дошт, зеро ки говон онро яктарафа гардонида, моил ба афтодан карда буданд.
7. Ва хашми Худованд бар Уззо аланга зада, Худо ӯро дар он ҷо барои дастдарозияш зарба зад, ва ӯ дар он ҷо назди сандуқи Худо мурд.
8. Ва Довуд ғамгин шуд, ки Худованд Уззоро зарба зад; ва он макон то имрӯз Форас-Уззо номида мешавад.
9. Ва Довуд дар он рӯз аз Худованд тарсида, гуфт: «Сандуқи Худованд назди ман чӣ гуна биёяд?»

10. Ва Довуд нахост, ки сандуқи Худовандро назди худ ба шаҳри Довуд бибарад; ва Довуд онро ба хонаи Убайд-Адӯми чаттӣ равона кард.

11. Ва сандуқи Худованд дар хонаи Убайд-Адӯми чатти се моҳ монд; ва Худованд Убайд-Адӯм ва тамоми хонадони ӯро баракат дод.

Овардани сандуқ.

12. Ва ба подшоҳ Довуд хабар дода, гуфтанд: «Худо-ванд хонадони Убайд-Адӯм ва тамоми дороии ӯро барои сандуқи Худо баракат додааст». Ва Довуд рафта, сандуқи Худоро аз хонаи Убайд-Адӯм бо шодӣ ба шаҳри Довуд овард.

13. Ва ҳамин ки бардорандагони сандуқи Худованд шаш қадам роҳ рафтанд, ӯ гов ва қўчқоре қурбонӣ кард.

14. Ва Довуд бо тамоми қувваташ ба ҳузури Худованд мерақсид, ва Довуд эфӯди катон дар бар карда буд.

15. Ва Довуд ва тамоми хонадони Исроил сандуқи Худовандро бо нидои шодӣ ва садои шох бардошта бурданд.

16. Ва ҳангоме ки сандуқи Худованд ба шаҳри Довуд дохил мешуд, Микал бинти Шоул аз тиреза нигоҳ карда, подшоҳ Довудро дид, ки ба ҳузури Худованд частухез ва рақс мекунад, ва дар дили худ аз ӯ нафрат намуд.

17. Ва сандуқи Худовандро оварда, андаруни хаймае ки Довуд барои он барпо карда буд, онро дар маконаш гузоштанд; ва Довуд ба ҳузури Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ овард.

18. Вақте ки Довуд овардани қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатиро ба анҷом расонид, қавмро ба исми Худованди лашкарҳо баракат дод.

19. Ва ба тамоми қавм, ба тамоми оммаи Исроил, аз мард то зан, ба ҳар кас якто нон, як порча гӯшт ва як қулчаи мавизӣ тақсим карда дод; ва тамоми қавм хона ба хона рафтанд.

20. Ва Довуд баргашт, то ки аҳли байти худро баракат диҳад; ва Микал бинти Шоул ба пешвози Довуд баромада, гуфт:

«Подшоҳи Исроил имрӯз чӣ қадар иззат ёфт, вақте ки худро пеши назари канизон ва навкаронаш бараҳна кард, чунон ки як шахси бемулоҳиза худро бараҳна мекунад».

21. Ва Довуд ба Микал гуфт: «Ин ба ҳузури Худованд буд, ки Ё маро назар ба падарат ва тамоми хонадонаш бар-тарӣ дод, то ки маро бар қавми Худованд, бар Исроил раис гардонад; ва ман ба ҳузури Худованд рақсу бозӣ хоҳам кард.

22. Ва аз ин ҳам зиёдтар худро ночиз хоҳам гардонид, ва дар назари худам сафил хоҳам шуд, вале пеши канизон, ки ту дар бораи онҳо сухан рондӣ, — пеши онҳо ман иззат хоҳам ёфт».

23. Ва Микал бинти Шоул то рӯзи вафоташ фарзанд на-дошт.

БОБИ ҲАФТУМ

Довуд ният дорад, ки маъбад бино кунад.

1. Ва ҳангоме ки подшоҳ дар хонаи худ менишаст, ва Худованд ўро аз душманони гирду пешаш ором карда буд,

2. Подшоҳ ба Нотони набӣ гуфт: «Лутфан, бубин, ки ман дар хонаи арзӣ сокин ҳастам, вале сандуқи Худо анда-руни чодаре сокин аст».

3. Ва Нотон ба подшоҳ гуфт: «Ҳар он чи дар дилат бо-шад, бирав, ба амал овар, зеро ки Худованд бо туст».

Аҳди Худо бо Довуд.

4. Вале дар ҳамон шаб каломи Худованд бар Нотон нозил шуда, гуфт:

5. «Рафта, ба бандаи Ман Довуд бигӯй: Худованд чу-нин мегӯяд: оё ту хонае барои сукунати Ман бино мекунӣ?

6. Ман, охир, аз рӯзе ки банӣ-Исроилро аз Миср берун овардаам, то имрӯз дар хонае сокин нашудаам, балки дар хайма ва маскане гардиш кардаам.

7. Дар ҳар чое ки бо тамоми банӣ-Исроил гардиш кардаам, оё ба ягон пешвои Исроил, ки чаронидани қавми Худ Исро-илро

ба вай амр фармуда будам, сухане ба забон ронда, гуфтаам: чаро барои ман хонаи арзӣ бино накардаед?

8. Ва алҳол ба бандаи Ман Довуд чунин бигӯй: Худо-ванди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман туро аз чарогоҳ, аз ақиби гӯсфандон гирифтаам, то ки бар қавми Ман Исроил раис бошӣ.

9. Ва ба ҳар чое ки мерафтӣ, бо ту будам, ва ҳамаи душманонатро аз пеши ту маҳв намудам, ва барои ту номи бузурге, мисли номи бузургоне ки дар дунё ҳастанд, ба вучуд овардам.

10. Ва барои қавми Худ Исроил маконе муқаррар намудам, ва онҳоро шинондам, то ки дар он сокин гардида, дигар безобита нашаванд, ва бадкорон дигар онҳоро ба танг нао-варанд, мисли он ки дар замони пеш буд,

11. Ва мисли айёме ки доваронро бар қавми Худ Исроил таъин карда будам; ва Ман ба ту аз ҳамаи душманонат оромӣ додаам; ва Худованд ба ту хабар медиҳад, ки Худованд барои ту хона бино хоҳад кард.

12. Ва ҳангоме ки рӯзҳои ту анҷом ёфта, ту бо падарони худ бихобӣ, Ман насли туро, ки аз камари ту берун ояд, баъд аз ту пойдор гардонида, салтанати варо мустаҳкам хоҳам намуд.

13. Вай ба исми Ман хона бино хоҳад кард; ва Ман тахти салтанати варо то абад пойдор хоҳам гардонид.

14. Ман барои вай падар хоҳам буд, ва вай барои Ман писар хоҳад буд, ва агар вай гуноҳ кунад, Ман варо бо кал-таки мардон ва бо зарбаҳои бани-одам чазо хоҳам дод,

15. Вале марҳамати Ман аз вай дур нахоҳад шуд, чунон ки онро аз Шоул дур карда, ўро барои ту рад намудам.

16. Ва хонаи ту ва салтанати ту ба ҳузурат то абад қоим хоҳад буд; тахти ту то абад пойдор хоҳад буд».

17. Ҳамаи ин суханон ва тамоми ин рӯёро Нотон ба До-вуд хикоят кард.

Дуои Довуд.

18. Ва подшоҳ Довуд омада, ба ҳузури Худованд нишаст, ва гуфт: «Эй Худованд Худо, ман кистам ва хонаи ман чист, ки маро ба ин мартаба расондаӣ?

19. Ва ин боз дар назарат, эй Худованд Худо, кам наму-дааст, ва Ту дар бораи ояндаи дури хонадони бандаат низ сухан рондаӣ; оё ин мартабаи баланди одам нест, эй Худо-ванд Худо?

20. Ва Довуд дигар ба Ту чӣ метавонад бигӯяд? Ту, охир, бандаи Худро мешиносӣ, эй Худованд Худо!

21. Ба хотири каломи Худ ва бар тибқи дили Худ тамоми ин бузургиро ба амал овардаӣ, то ки бандаи Худро огоҳ намоӣ.

22. Бинобар ин Ту, эй Худованд Худо, бузург ҳастӣ, зеро мувофиқи ҳар он чи мо бо гӯшҳои худ шунидаем, чизе монанди Ту нест, ва ҷуз аз Ту Худое нест.

23. Ва кист, ки мисли қавми Ту Исроил бошад, ки онҳо бар рӯи замин қавми ягонае ҳастанд, ки аз барояшон Худо омадааст, то ки онҳоро фидия дода гирифта, барои Худ қавм гардонад ва исме барои Худ пайдо кунад, ва корҳои бузурге барои онҳо ва корҳои сахмгине барои замини Худ ба ҷо оварад, то ки Ту халқҳо ва худоёни онҳоро аз пеши қавми Худ, ки аз Миср барои Худ фидия дода гирифтаӣ, бадар бIRONӣ.

24. Ва қавми Худ Исроилро барои Худ пойдор гардондӣ, то ки онҳо то абад қавми Ту бошанд, ва Ту, эй Худованд, Худои онҳо шудӣ.

25. Ва алҳол, эй Худованд Худо, каломеро, ки дар бораи бандаи Худ ва хонадони вай ба забон рондаӣ, то абад пойдор гардон, ва он чи гуфтаӣ, ба ҷо овар.

26. Ва исми Ту бигзор то абад муаззам бошад, то бигӯянд: "Худованди лашкарҳо Худо бар Исроил аст". Ва хонадони бандаат Довуд бигзор ба ҳузури ту пойдор бошад.

27. Азбаски Ту, эй Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, гӯшраси бандаи Худ намуда, гуфтаӣ: "Барои ту хонае бино хоҳам кард", бинобар ин бандаат дар дили худ ҷуръат пайдо кард, ки ин дуоро назди Ту бигӯяд.

28. Ва алҳол, эй Худованд Худо, Ту Худо ҳастӣ, ва суханонат рост аст, ва Ту дар бораи бандаи Худ ин некиро ба забон рондай.

29. Ва алҳол тавачҷӯх намуда, хонадони бандаатро баракат бидех, то ки он то абад дар ҳузури Ту бошад; зеро ки Ту, эй Худованд Худо, сухан рондай, ва хонадони бандаат аз баракати Ту то абад муборак хоҳад буд».

БОБИ ҲАШТУМ

Пойдор шудани салтанати Довуд. Ғалабаҳои ӯ.

1. Ва баъд аз ин Довуд ба фалиштиён зарба расонида, онҳоро мағлуб кард, ва Довуд инони ихтиёри пойтахти фалиштиёнро аз дасташон гирифт.

2. Ва ба Мӯоб шикаст расонид, ва онҳоро ба замин хобо-нида, бо арғамчин чен кард, ва ду арғамчин барои куштан чен кард ва як арғамчин барои зинда нигоҳ доштан; ва мӯобиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд.

3. Ва Довуд ба Ҳададозар ибни Раҳӯб, подшоҳи Сӯбо, вақте ки вай мерафт, то ҳукмронии худро назди наҳри Фурот аз нав барқарор намояд, шикаст расонид.

4. Ва Довуд ҳазору ҳафтсад савора ва бист ҳазор пиёда аз вай гирифт; ва Довуд ҳамаи аспҳои аробаҳои варо пай кард, вале аз онҳо барои сад ароба нигоҳ дошт.

5. Ва арамиёни Димишқ ба мадади Ҳададозар подшоҳи Сӯбо омаданд; ва Довуд аз арамиён бисту ду ҳазор нафарро кушт.

6. Ва Довуд дар Арами Димишқ волиёнро гузошт, ва арамиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд. Ва Худованд Довудро ба ҳар чое ки мерафт, ёварӣ менамуд.

7. Ва Довуд сипарҳои тиллоро, ки бар навкарони Ҳададозар буд, гирифта, ба Ерусалим овард.

8. Ва аз Ботаҳ ва Берӯтай, ки шаҳрҳои Ҳададозар буд, Довуд миси бағоят бисъёре гирифт.

9. Ва Тӯй, подшоҳи Ҳамот, шунид, ки Довуд тамоми лашкари Ҳададозарро мағлуб кардааст.

10. Ва Тӯй писари худ Юромро назди подшоҳ Довуд фиристод, то ки ба ӯ салом расонад ва ӯро муборакбод гӯяд, ба муносибати он ки бо Ҳададозар чанг карда, варо мағлуб намудааст, зеро ки Ҳададозар ба муқобили Тӯй бисъёр мечангид. Ва дар дасти Юром зарфҳои нукра ва зарфҳои тилло ва зарфҳои мис буд.

11. Ва подшоҳ Довуд онҳоро низ барои Худованд вақф намуд, бо якҷоягии нукра ва тилло ки аз ҳамаи халқҳои мағлубкардаи худ гирифта вақф намуда буд,

12. Яъне аз Арам ва Мӯоб ва банӣ-Аммӯн ва фалиштиён ва Амолек ва аз ғанимати Ҳададозар ибни Раҳӯб, подшоҳи Сӯбо.

13. Ва Довуд шӯҳрат пайдо кард, вақте ки аз шикаст додани ҳаҷдах ҳазор арамиён дар водии Намак, бармегашт.

14. Ва дар Адӯм волиёнро гузошт, дар тамоми Адӯм волиёнро гузошт, ва ҳамаи адӯмиён бандагони Довуд гардиданд. Ва Худованд Довудро ба ҳар ҷое ки мерафт, ёварӣ менамуд.

15. Ва Довуд дар тамоми Исроил подшоҳӣ мекард; ва Довуд бар тамоми қавми худ доварӣ ва инсофро ба амал меовард.

16. Ва Юоб ибни Саруё сарлашкар буд, ва Еҳӯшофот ибни Аҳилуд — вақоеънавис.

17. Ва Содӯк ибни Аҳитӯб ва Аҳималик ибни Абъётор коҳин буданд, ва Сароё котиб буд.

18. Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ бар каритиён ва фалитиён сардор буд; ва писарони Довуд садрнишин буданд.

БОБИ НҶҲУМ

Довуд ва Мефибӯшет.

1. ВА Довуд гуфт: «Оё касе боз аз хонадони Шоул боқӣ мондааст, то ки ба хоҳири Йўнотон ба вай эҳсон намоям?»

2. Ва дар хонадони Шоул навкаре буд, ки Сибо ном дошт; ва ӯро назди Довуд хонданд, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Оё ту Сибо хастӣ?» Гуфт: «Бандаи ту хастам».

3. Ва подшоҳ гуфт: «Оё касе боз аз хонадони Шоул ҳаст, то ки ба вай эҳсони Худоро ба амал оварам?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Боз писари Йӯнотон ҳаст, ки поҳояш ланг аст».
4. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Вай кучост?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Инак, вай дар хонаи Мокир ибни Амиил дар Лӯ-Дабор мебошад».
5. Ва подшоҳ Довуд фиристода, варо аз хонаи Мокир ибни Амиил, аз Лӯ-Дабор гирифт.
6. Ва Мефибӯшет ибни Йӯнотон ибни Шоул назди Довуд омад, ва бар рӯи худ афтода, ба ӯ сачда бурд; ва Довуд гуфт: «Эй Мефибӯшет!» Гуфт: «Инак бандаи ту».
7. Ва Довуд ба вай гуфт: «Натарс, зеро ки ба хотири падарат Йӯнотон ба ту албатта эҳсон хоҳам намуд, ва тамоми замини падарат Шоулро ба ту хоҳам баргардонид; ва ту ҳамеша дар сари суфраи ман нон хоҳӣ хӯрд».
8. Ва вай сачда бурда, гуфт: «Бандаи ту чист, ки ба саги мурдае мисли ман илтифот намудай?»
9. Ва подшоҳ навқари Шоул Сиборо хонда, ба вай гуфт: «Ҳар он чиро, ки ба Шоул ва тамоми хонадонаш тааллуқ дошт, ба писари оғоят додам.
10. Ва ту ва писаронат ва навқаронат заминро барои ӯ кор карда, ҳосили онро биёред, то ки писари оғоят нон барои хӯрданаш дошта бошад; вале Мефибӯшет, писари оғоят, ҳамеша дар сари суфраи ман нон хоҳад хӯрд». Ва Сибо понздаҳ писар ва бист навқар дошт.
11. Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Мувофиқи ҳар он чи оғоям подшоҳ амр фармудааст, бандаат ҳамон тавр амал хоҳад кард». Ва подшоҳ гуфт, ки «Мефибӯшет мисли яке аз писарони подшоҳ дар сари суфраи ман хоҳад хӯрд».
12. Ва Мефибӯшет писари хурдсоле дошт, ки номаш Михо буд. Ва ҳамаи сокинони хонаи Сибо навқарони Мефибӯшет буданд.
13. Ва Мефибӯшет дар Ерусалим сукунат дошт, зеро ки ҳамеша дар сари суфраи подшоҳ меҳӯрд; ва ду пояш ланг буд.

БОБИ ДАХУМ

Чанг бо арамиён ва банӣ-Аммӯн.

1. ВА баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки подшоҳи банӣ-Аммӯн мурд, ва писараш Ҳонун ба ҷои вай подшоҳ шуд.
2. Ва Довуд гуфт: «Ба Ҳонун ибни Ноҳош эҳсон хоҳам намуд, чунки падари вай ба ман эҳсон карда буд». Ва До-вуд фиристод, то ки ба воситаи навкарони худ ба вай дар бораи падараш таъзия баён намояд; ва навкарони Довуд ба замини банӣ-Аммӯн омаданд.
3. Ва сарварони банӣ-Аммӯн ба оғои худ Ҳонун гуфтанд: «Оё ба гумони ту Довуд падаратро эҳтиром менамуд, ки навкаронашро барои баён кардани таъзия назди ту фиристо-дааст? Довуд, охир, онҳоро барои он фиристодааст, ки шаҳрро тафтиш ва ҷосусӣ намуда, баъд онро валангор кунад».
4. Ва Ҳонун бандагони Довудро гирифта, нисфи риша-шонро тарошид, ва либосҳои то нисфаш, яъне аз поён то суринашон бурида партофт, ва онҳоро фиристод.
5. Ва инро ба Довуд хабар доданд, ва ӯ ба пешвои онҳо фиристод, зеро ки ин одамон бағоят хичил буданд; ва под-шоҳ гуфт: «Дар Ерихӯ бимонед, то вақте ки ришхотон ка-лон шавад, ва баъд аз он хоҳед баргашт».
6. Ва банӣ-Аммӯн диданд, ки дар назари Довуд нафра-тангез гардиданд; ва банӣ-Аммӯн фиристода, аз арамиёни Байт-Рахӯб ва аз арамиёни Сӯбо бист ҳазор пиёда, ва под-шоҳи Маъкоро бо ҳазор нафар, ва аз мардони Туб дувоз-даҳ ҳазор нафар киро карданд.
7. Ва Довуд инро шунида, Юоб ва тамоми лашкари дале-ронро фиристод.
8. Ва банӣ-Аммӯн берун омада, дар даҳани дарвоза ба-рои чанг саф кашиданд; ва арамиёни Сӯбо ва Рахӯб ва мардони Туб ва Маъко дар саҳро алоҳида мавқеъ гирифтанд.
9. Ва Юоб дид, ки ба муқобили ӯ ҳам аз пеш ва ҳам аз ақиб барои чанг омода шудаанд; ва ӯ аз ҳамаи гузинони Исроил фавце интиҳоб намуда, бар зидди арамиён саф кашид.

10. Ва бақияи қавро ба дасти бародараш Абишой супурд, то ки бар зидди банӣ-Аммӯн саф кашад.

11. Ва гуфт: «Агар арамиён аз ман зӯр бароянд, ба ма-дади ман биё, ва агар банӣ-Аммӯн аз ту зӯр бароянд, ман ба мадади ту хоҳам омад.

12. Далер бош, ва мо барои қавми худ ва барои шаҳрҳои Худои худ далерона хоҳем чангид, ва Худованд он чиро, ки дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».

13. Ва Юоб ва қавме ки бо ӯ буданд, ба чанги зидди арамиён шурӯъ карданд; ва онҳо аз пеши ӯ рӯ ба гурез оварданд.

14. Чун банӣ-Аммӯн диданд, ки арамиён рӯ ба гурез оварданд, онҳо низ аз пеши Абишой гурехта, ба шаҳр дохил шуданд; ва Юоб аз чанги зидди банӣ-Аммӯн баргашта, ба Ерусалим омад.

15. Ва чун арамиён диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, якҷоя чамъ шуданд.

16. Ва Ҳададозар фиристода, арамиёнеро, ки дар он та-рафи наҳр буданд, берун овард, ва онҳо ба Ҳелом омаданд; ва Шубак, сарлашқари Ҳададозар пешопеши онҳо мерафт.

17. Ва ба Довуд хабари ин расид, ва ӯ тамоми Исроилро чамъ кард, ва аз Урдун убур намуда, ба Ҳелом омад; ва арамиён ба муқобили Довуд саф кашада, бо ӯ чанг карданд.

18. Ва арамиён аз пеши Исроил рӯ ба гурез оварданд; ва Довуд аз арамиён аспони ҳафтсад ароба ва чил ҳазор савораро кушт, ва сарлашқари онҳо Шубакро зарба зад, ки вай дар он чо мурд.

19. Ва чун ҳамаи подшоҳони зердасти Ҳададозар диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, бо исроилиён сулҳ бас-та, ба онҳо тобеъ шуданд; ва арамиён минбаъд аз дастгирӣ кардани банӣ-Аммӯн тарсиданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Гуноҳи азими Довуд.

1. ВА баъд аз интиҳои сол, вақте ки подшоҳон берун мераванд, чунин воқеъ шуд, ки Довуд Юобро бо навкарони худ ва бо тамоми Исроил фиристод, ва онҳо банӣ-Аммӯнро зарба зада, Раббаро муҳосира карданд; вале Довуд дар Ерусалим монд.
2. Ва ҳангоми шом чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз бис-тари худ бархоста, бар боми хонаи подшоҳ гардиш мекард, ва аз болои бом занеро дид, ки шустушӯӣ мекунад; ва ин зан бағоят хушлиқо буд.
3. Ва Довуд фиристод, ки дар бораи ин зан пурсучӯӣ кунанд; ва ба ӯ гуфтанд: «Вай, охир, Батшобаъ бинти Алиом, завҷаи Уриёи ҳиттӣ мебошад».
4. Ва Довуд қосидон фиристод, то ки варо бигиранд; ва вай назди ӯ омад, ва ӯ бо вай хобид, дар сурате ки вай аз начосати худ пок шуда буд; ва вай ба хонаи худ баргашт.
5. Ва ин зан ҳомила шуд, ва ба Довуд фиристода, хабар дод ва гуфт: «Ман ҳомила ҳастам».
6. Ва Довуд назди Юоб фиристод: «Уриёи ҳиттиро назди ман бифирист». Ва Юоб Уриёро назди Довуд фиристод.
7. Ва Уриё назди ӯ омад, ва Довуд аз саломатии Юоб ва аз саломатии қавм ва аз вазъияти ҷанг пурсид.
8. Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Ба хонаи худ рафта, пойҳоятро бишӯй». Ва Уриё аз хонаи подшоҳ берун рафт, ва аз қафояш инъом аз суфраи подшоҳ фиристода шуд.
9. Вале Уриё назди дари хонаи подшоҳ бо ҳамаи навкарони оғои худ хобида, ба хонаи худ нарафт.
10. Ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Уриё ба хонаи худ нарафтааст». Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Ту, охир, аз роҳ расидаӣ, пас чаро ба хонаи худ нарафтӣ?»
11. Ва Уриё ба Довуд гуфт: «Сандуқ ва Исроил ва Яҳудо дар хаймаҳо сокинанд, ва оғоям Юоб ва навкарони оғоям бар рӯи саҳро ӯрду задаанд, ва ман ба хонаи худ рафта, бихӯрам ва бинӯшам ва бо зани худ бихобам? Қасам ба ҳаёти ту ва ба ҳаёти ҷони ту, ки чунин нахоҳам кард!»

12. Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Имрӯз низ дар ин чо бимон, ва фардо туро хоҳам фиристод». Ва Уриё он рӯз ва фардояш дар Ерусалим монд.

13. Ва Довуд ўро даъват намуд, ва дар ҳузураш ў хўрд ва нўшид, ва ўро маст гардонид; ва ҳангоми шом ў берун рафта, бар бистараш бо навкарони оғояш хобид, ва ба хонаи худ нарафт.

14. Ва чун субҳ дамид, Довуд ба Юоб мактубе навишт, ва ба дасти Уриё дода фиристод.

15. Ва дар мактуб чунин навишта буд: «Уриёро дар мавқеи ҳарбу зарби сахт бигузored, ва аз ақибаш худро канор кашед, то ки ў зарба хўрда, бимирад».

16. Ва ҳангоме ки Юоб шаҳрро муҳосира мекард, Уриёро дар мақоме гузошт, ки медонист, ки дар он ҷанговарони далер ҳастанд.

17. Ва мардуми шаҳр берун омада, бо Юоб ҷанг карданд, ва ҷанде аз қавм, аз навкарони Довуд афтоданд; ва Уриён ҳиттӣ низ мурд.

18. Ва Юоб фиристода, ба Довуд тамоми вақоеи ҷангро хабар дод.

19. Ва ба қосид амр фармуда, гуфт: «Вақте ки ба подшоҳ тамоми вақоеи ҷангро ҳикоят намой,

20. Ва подшоҳ хашмгин гардида, ба ту бигўяд: "Чаро барои ҷанг ба шаҳр наздик шудед? Шумо магар намедо-нистед, ки аз болои ҳисор тирандозӣ мекунанд?"

21. Кист, ки Абималик ибни Ерубашатро кушт? Зане, охир, санги болоии осиёро бар ў аз болои ҳисор андохт, ва ў дар Тебес мурд. Пас, чаро шумо ба ҳисор наздик шудед?" — он гоҳ бигўй: "Навқарат Уриёи ҳиттӣ низ мурдааст"».

22. Ва қосид рафт, ва омада, ба Довуд ҳар чиро, ки Юоб барояш фиристода буд, хабар дод.

23. Ва қосид ба Довуд гуфт: «Азбаски он одамон бар мо дастболо шуда, аз ақибии мо ба саҳро баромаданд, мо онҳоро то даҳани дарвоза дунболагирӣ кардем;

24. Ва тирандозон бар навкаронат аз болои ҳисор тир андохтанд, ва баъзе аз навкарони подшоҳ мурданд; ва навкарат Уриёи хиттӣ низ мурд».

25. Ва Довуд ба қосид гуфт: «Ба Юоб чунин бигӯй: "Ин ходиса ба назари ту бад нанамояд, зеро ки шамшер гоҳе ин тавр, ва гоҳе ба таври дигар ба ҳалокат мерасонад; ҷанги худро ба муқобили шаҳр пурзӯр карда, онро валангор бикун". Пас, ўро далер намо».

26. Ва зани Уриё шунид, ки шавҳараш Уриё мурдааст; ва вай барои шавҳари худ навҳагарӣ кард.

27. Ва ҳангоме ки мӯҳлати мотами вай анҷом ёфт, Довуд фиристода, варо ба хонаи худ овард; ва вай завҷаи ў шуд, ва барои ў писаре зоид. Ва коре ки Довуд кард, ба назари Худованд бад намуд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Пушаймон шудани Довуд.

1. ВА Худованд Нотонро назди Довуд фиристод, ва вай назди ў омада, ба ў гуфт:

«Дар шаҳре ду мард буданд, яке сарватдор ва дигаре камбағал.

2. Сарватдор гӯсфандон ва говони бағоят бисъёр дошт,

3. Вале камбағал чизе ҷуз як меши майдаёк надошт, ки онро харида парварида буд,

ва он назди ў бо якҷоягии бачагонаш калон мешуд: аз нони ў мехӯрд ва аз косаи ў менӯшид ва дар бағали ў мехобид, ва барои ў мисли духтар буд.

4. Ва мусофире назди марди сарватдор омад,

ва ў дарёғ дошт, ки аз гӯсфандон ва говони худ гирифта,

барои меҳмоне ки назди ў омадааст, хӯроке тайёр кунад, балки меши марди камбағалро гирифта, барои шахсе ки назди ў омада буд, хӯрок тайёр кард».

5. Ва хашми Довуд бар он мард бағоят аланга зад, ва ӯ ба Нотон гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки марде ки чунин амал кардааст, сазовори қатл аст!
6. Ва барои меш вай бояд чор баробар талофӣ диҳад: аз барои он ки чунин амал кардааст, ва аз барои он ки тараҳ-хум нанамудааст».
7. Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Он мард ту ҳастӣ! Худо-ванд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ман туро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудам, ва Ман туро аз дасти Шоул раҳой додам;
8. Ва хонаи оғоятро ба ту додам ва занони оғоятро ба оғӯши ту; ва хонадони Исроил ва Яҳудоро ба ту додам, ва агар ин кам бошад, ба ту боз ва боз илова менамудам.
9. Пас чаро ту ба каломи Худованд беъътиной намуда, он чиро, ки дар назари Ӯ бад аст, ба амал овардӣ? Уриёи ҳиттиро бо шамшер зарба зада, занашро барои худ ба занӣ гирифтӣ; ва ӯро бо шамшери банӣ-Аммӯн куштӣ.
10. Ва алҳол шамшер аз хонадони ту то абад дур нахоҳад шуд, ба он сабаб ки ба Ман беъътиной намудӣ, ва зани Уриёи ҳиттиро гирифтӣ, то ки зани ту бошад".
11. Худованд чунин мегӯяд: "Инак, Ман аз хонаи худат ба сари ту бадӣ хоҳам овард, ва занони туро пеши назари ту гирифта, ба ёри ту хоҳам дод, ва ӯ пеши назари ин офтоб бо занони ту хоҳад хобид.
12. Дар сурате ки ту ин корро пинҳонӣ кардаӣ, Ман ин корро пеши назари тамоми Исроил ва пеши назари офтоб ба ҷо хоҳам овард"».
13. Ва Довуд ба Нотон гуфт: «Ман пеши Худованд гуноҳ кардаам». Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Худованд низ аз гуно-ҳат гузарой кардааст; ту нахоҳӣ мурд.
14. Аммо азбаски ту бо ин кор сабаби куфр гуфтани душманони Худованд гардидаӣ, он писар низ, ки барои ту таваллуд ёфтааст, албатта хоҳад мурд».

15. Ва Нотон ба хонаи худ рафт. Ва Худованд бачаеро, ки зани Уриё барои Довуд зоида буд, гирифтори беморӣ кард, ва бемории вай сахт буд.

16. Ва Довуд аз Худо барои кӯдак илтимос намуд; ва Довуд рӯза дошт, ва омада, бар рӯи замин хобида шабро мегузаронид.

17. Ва пирони хонааш назди ӯ омада, саъю кӯшиш мекарданд, ки ӯро аз замин бархезонанд, вале ӯ розӣ намешуд, ва ҳамроҳи онҳо нон намехӯрд.

18. Ва дар рӯзи ҳафтум бача мурд; ва навкарони Довуд тарсиданд, ки мурдани бачаро ба ӯ хабар диҳанд, зеро ки ба ҳамдигар мегуфтанд: «Инак, вақте ки бача зинда буд, мо ба ӯ сухан рондем, ва ӯ ба овози мо гӯш надод; пас, чӣ гуна ба ӯ бигӯем, ки бача мурдааст? Шояд, ӯ кори баде бо худ бикунад».

19. Ва Довуд дид, ки навкаронаш ба якдигар пичиррос мезананд, ва Довуд фаҳмид, ки бача мурдааст; ва Довуд ба навкаронаш гуфт: «Оё бача мурдааст?» Гуфтанд: «Мурдааст».

20. Ва Довуд аз замин бархоста, худро шустушӯ ва тадҳин намуд, ва либосашро иваз кард, ва ба хонаи Худованд рафта, ибодат намуд, ва ба хонаи худ омада, хӯрок пурсид, ва пеши ӯ нон монданд, ва ӯ хӯрд.

21. Ва навкаронаш ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки кардӣ: вақте ки бача зинда буд, рӯза дошта гирия кардӣ, ва чун бача мурд, бархоста нон хӯрдӣ?»

22. Ва ӯ гуфт: «То даме ки бача зинда буд, ман рӯза дошта гирия кардам, зеро ки ба дили худ гуфтам: "Шояд, Худованд ба ман марҳамат намояд, ва бача зинда монад".

23. Ва алҳол вай мурдааст, пас чаро ман рӯза дорам? Оё ман метавонам варо баргардонам? Ман назди вай хоҳам рафт, вале вай назди ман нахоҳад баргашт».

Таваллуд ёфтани Сулаймон.

24. Ва Довуд зани худ Батшобаъро тасаллӣ дод, ва назди вай даромада, бо вай хобид, ва вай писаре зоид, ва ўро Сулаймон ном ниҳод, ва Худованд ўро дӯст дошт.

25. Ва ба воситаи Нотони набӣ хабар фиристод, ва вай ўро ба хотири Худованд Едидьё* ном ниҳод.

Довуд ва Юоб Раббаро ишғол мекунанд.

26. Ва Юоб бо Раббаи банӣ-Аммӯн ҷанг карда, шаҳри подшоҳнишинро гирифт.

27. Ва Юоб қосидонро назди Довуд фиристода, гуфт: «Бо Рабба ҷанг карда, обанбори шаҳрро низ гирифтам.

28. Ва алҳол бақияи қавмро ҷамъ намо, ва бар зидди шаҳр ўрду зада, онро бигир; мабодо ман шаҳрро бигирам, ва он ба номи ман хонда шавад».

29. Ва Довуд тамоми қавмро ҷамъ намуда, сӯи Рабба рафт, ва бо он ҷанг карда, онро гирифт.

30. Ва тоҷи подшоҳи онҳоро аз сараш гирифт, ки вазнаш як киккар* буд ва санги гаронбаҳое дошт, ва онро бар сари Довуд гузоштанд; ва у ғанимати бағоят зиёде аз шаҳр берун овард.

31. Ва қавмеро, ки дар он буданд, берун овард, ва онҳоро зери арраҳо ва ғаллақӯбакҳои оҳанин ва табарҳои оҳанин гузошт, ва онҳоро ба корҳои хумдони хиштпазӣ баргумошт; ва бо ҳамаи шаҳрҳои банӣ-Аммӯн чунин амал кард; ва До-вуд ва тамоми қавм ба Ерусалим баргаштанд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ҷинояти Амнӯн.

1. ВА баъд аз он чунин воқеъ шуд: Абшолӯм ибни Довуд хоҳари хушрӯе дошт, ки номаш Томор буд; ва Амнӯн ибни

---

*25. Маҳбуби Худованд.

*30. *Киккар* — воҳиди андозаи пул, ё вазни он, ки ба 3000 сиқл (ё ба як талант) баробар буд.

Довуд варо дӯст дошт.

2. Ва Амнӯн аз ишқи хоҳараш Томор чунон шайдо гашт, ки мисли беморе менамуд, зеро ки вай бокира буд, ва ба назари Амнӯн мушкил буд, ки бо вай коре тавонад бикунад.

3. Ва Амнӯн ёре дошт, ки номаш Юнодоб буд, ва ӯ писари Шимьо бародари Довуд буд; ва Юнодоб шахси бағоят айёр буд.

4. Ва ба ӯ гуфт: «Чаро ту, эй шоҳзода, рӯз ба рӯз чунин лоғар мешавӣ? Ба ман, охир, бигӯй». Ва Амнӯн ба ӯ гуфт: «Ман Томорро, ки хоҳари бародарам Абшолӯм аст, дӯст ме-дорам».

5. Ва Юнодоб ба ӯ гуфт: «Бар бистарат хобида, худро бемор вонамуд кун; ва хангоме ки падарат барои дидани ту биёяд, ба ӯ бигӯй: "Бигзор хоҳарам Томор омада, маро хӯрок хӯронад, ва хӯрокро пеши назари ман тайёр кунад, то ки бубинам ва аз дасти вай бихӯрам"».

6. Ва Амнӯн хобида, худро бемор вонамуд кард; ва под-шоҳ барои дидани ӯ омад, ва Амнӯн ба подшоҳ гуфт: «Бигзор хоҳарам Томор омада, пеши назарам як-дуто чалпак пазад, ва ман аз дасташ бихӯрам».

7. Ва Довуд назди Томор ба хонааш фиристода, гуфт: «Лутфан, ба хонаи бародарат Амнӯн рафта, барои ӯ хӯрок бипаз».

8. Ва Томор ба хонаи бародараш Амнӯн рафт, ва ӯ хобида буд; ва орд гирифта, хамир кард, ва пеши назари ӯ курсҳо тайёр карда, чалпак пухт.

9. Ва тобаро гирифта, пеши ӯ холӣ кард, вале ӯ майли хӯрдан накард. Ва Амнӯн гуфт: «Ҳамаи одамонро аз пеши ман бароред!» Ва ҳамаи одамон аз пеши ӯ баромаданд.

10. Ва Амнӯн ба Томор гуфт: «Хӯрокро ба он ҳучра биёр, то ки аз дасти ту бихӯрам». Ва Томор чалпакҳоро, ки пухта буд, гирифта, назди бародари худ Амнӯн ба он ҳучра овард.

11. Ва ҳамин ки назди ӯ монд, то ки бихӯрад, ӯ варо дошта, ба вай гуфт: «Биё, бо ман бихоб, эй хоҳарам».

12. Вале вай ба ӯ гуфт: «Не, эй бародарам, ба номӯси ман таҷовуз накун; зеро ки дар Исроил чунин рафтор намекунанд; ин кори зиштро накун.

13. Ва ман нанги худро ба кучо барам? Ва ту мисли яке аз сафилон дар Исроил хоҳӣ шуд. Ва алҳол, лутфан, ту бо подшоҳ гуфтугӯ намо, зеро ки маро аз ту дарег нахоҳад дошт».

14. Вале ӯ нахост ба овози вай гӯш диҳад, ва аз вай зӯр баромада, ба номӯсаш расид, ва бо вай хобид.

15. Ва Амнӯн бо нафрати бағоят азиме аз вай нафрат намуд, ба тавре ки нафрате ки аз вай пайдо кард, аз муҳаббате ки ба вай дошт, бузургтар буд; ва Амнӯн ба вай гуфт: «Бархоста, бирав».

16. Ва вай ба ӯ гуфт: «Не, зеро ин бадие ки ту дар ҳаққи ман карда, маро бадар меронӣ, бузургтар аст аз бадии дигаре ки дар ҳаққи ман кардӣ». Вале ӯ нахост ба овози вай гӯш диҳад,

17. Ва навқари хизматгузори худро хонда, гуфт: «Варо аз пеши ман бадар бирон, ва дарро аз пушташ бибанд».

18. Ва вай куртаи рангоранге дар бар дошт, зеро ки духтарони боқираи подшоҳ чунин либосе мепӯшиданд. Ва хизматгузори ӯ варо берун бароварда, дарро аз пушташ баст.

19. Ва Томор хокистар бар сари худ пошид, ва куртаи рангорангро, ки дар бар дошт, дарронид, ва дастҳояшро бар сараш гузошта, мерафту фаръед мезад.

20. Ва бародараш Абшолӯм ба вай гуфт: «Оё бародарат Амнӯн бо ту буд? Ва алҳол, эй хоҳарам, хомӯш бош; ӯ бародари туст; аз ин кор дилафгор нашав». Ва Томор дар хонаи бародараш Абшолӯм сокин шуда, парешонаҳвол гардид.

21. Ва подшоҳ Довуд тамоми ин воқеаро шунида, бағоят хашмгин шуд.

22. Ва Абшолӯм бо Амнӯн сухане бад ӯ нек нагуфт; зеро ки Абшолӯм аз Амнӯн нафрат дошт, барои он ки ба номӯси хоҳараш Томор таҷовуз карда буд.

Интиқоми Абшолӯм.

23. Ва чунин воќеъ шуд, ки баъд аз ду сол дар Баал-Ҳосӯр, ки назди Эфроим аст, барои Абшолӯм пашмбурӣ мекарданд, ва Абшолӯм ҳамаи писарони подшоҳро даъват намуд.
24. Ва Абшолӯм назди подшоҳ омада, гуфт: «Инак, алҳол барои бандаат пашмбурӣ мекунад; бигзор подшоҳ ва навкаронаш бо бандаат оянд».
25. Ва подшоҳ ба Абшолӯм гуфт: «Не, писарам, ҳамаи мо нахоҳем омад, то ки ба ту гаронӣ накунем». Ва ҳарчанд аз ӯ илтимос намуд, ӯ нахост биёяд, ва варо баракат дод.
26. Ва Абшолӯм гуфт: «Ҳеч набошад, бародарам Амнӯн ҳамроҳи мо биёяд». Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро вай бо ту биёяд?»
27. Вале Абшолӯм бо илтимосу илтиҷо ӯро розӣ кард, ва ӯ Амнӯн ва ҳамаи писарони подшоҳро бо вай фиристод.
28. Ва Абшолӯм ба навкаронаш амр фармуда, гуфт: «Бингаред, ҳамин ки дили Амнӯн аз шароб шод гардад, ва ман ба шумо гӯям: "Амнӯнро зарба занед", дарҳол ӯро бидушад, натарсед: ман охир, шуморо амр фармудаам, пас кавидил ва далер бошад».
29. Ва навкарони Абшолӯм бо Амнӯн ончунон ки Абшолӯм амр фармуда буд, амал карданд; ва ҳамаи писарони подшоҳ бархостанд, ва ҳар яке ба ҳаҷири худ савор шуда, гурехтанд.
30. Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, овозае ба гӯши Довуд расид, ки Абшолӯм ҳамаи писарони подшоҳро куш-тааст, ва як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намондааст.
31. Ва подшоҳ бархост ва либосҳояшро дарронида, бар замин хобид, ва ҳамаи навкаронаш, ки либосҳояшонро дарронида буданд, дар атрофаш меистоданд. 32. Вале Юнодоб ибни Шимьо, бародари Довуд, ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Бигзор оғоям гумон накунад, ки ҳамаи амрадонии шохзодаро куштаанд, зеро танҳо Амнӯн мур-дааст, чунки ин масъала назди Абшолӯм ҳал шуда буд, аз рӯзе ки вай ба номӯси хоҳари ӯ Томор таҷовуз карда буд.

33. Ва алҳол бигзор оғоям подшоҳ дили худро бо чунин фикр безобита накунад, ки гӯё ҳамаи писарони подшоҳ мурда бошанд, балки танҳо Амнӯн мурдааст».
34. Ва Абшолӯм гурехт. Ва навкаре ки дидбонӣ менамуд, чашмонашро баланд карда, дид, ки инак, аз роҳи ақиби он, аз чониби кӯҳ, қавми бисъёре меоянд.
35. Ва Юнодоб ба подшоҳ гуфт: «Инак, писарони подшоҳ меоянд; чунон ки бандаат гуфт, ончунон воқеъ шуд».
36. Ва ҳамин ки вай суханонашро тамома кард, инак писарони подшоҳ омаданд, ва овози худро баланд карда, гиристанд; ва подшоҳ низ ва ҳамаи навкаронаш зор-зор гиристанд.
37. Ва Абшолӯм гурехта, назди Талмой ибни Аммихуд, подшоҳи Чашур, рафт; ва Довуд барои писари худ ҳар рӯз навҳа мекард.
38. Ва Абшолӯм гурехта, ба Чашур рафт, ва се сол дар он ҷо буд.
39. Ва подшоҳ Довуд дар ҳаваси он буд, ки сӯи Абшолӯм берун равад, зеро дар бораи Амнӯн, ки мурда буд, тасалли ёфта буд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Юоб Абшолӯмро ҳимоят мекунад.

1. Ва Юоб ибни Саруё пайҳас намуд, ки дили подшоҳ ба Абшолӯм моил аст.
2. Ва Юоб ба Тақӯо фиристода, аз он ҷо зани зиракero оваронид, ва ба вай гуфт: «Лутфан, худро мотамдор вонамуд бикун, ва либоси мотамӣ бипӯш, ва ба танат равшан намол, ва мисли зане бишав, ки айёми зиёде барои мурда мотам гирифта бошад.
3. Ва назди подшоҳ омада, ба ӯ ба ин мазмун сухан бирон». Ва Юоб он суханонро ба даҳони вай гузошт.
4. Ва он зани тақӯогӣ барои сухан рондан назди подшоҳ омад, ва бар рӯи худ ба замин афтада, сачда бурд, ва гуфт: «Ёварӣ намо, эй подшоҳ!»

5. Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Туро чӣ шудааст?» Вай гуфт: «Инак, ман бевазани ҳастам, ва шавҳарам мурдааст.
6. Ва канизи ту ду писар дошт; ва ҳар ду дар саҳро хар-хаша намудаанд, ва касе набудааст, ки онҳоро аз якдигар чудо кунад, ва яке дигареро зарба зада, варо куштааст.
7. Ва инак, тамоми қабила бар канизи ту қиём намуда, мегӯянд: "Бародаркушро бисупор, то ки ўро барои ҷони бародараш, ки куштааст, қатл кунем, ва ворисро низ маҳв намоем". Ва онҳо ахгари маро, ки боқӣ мондааст, хомӯш хоҳанд кард, бе он ки барои шавҳарам номе ва бақияе бар рӯи замин бигузоранд».
8. Ва подшоҳ ба зан гуфт: «Ба хонаи худ бирав, ва ман дар бораи ту амр хоҳам фармуд».
9. Ва зани тақўогӣ ба подшоҳ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, бигзор гуноҳ бар ман ва бар хонадони падарам бошад, ва подшоҳ ва тахти ў аз гуноҳ пок бошанд».
10. Ва подшоҳ гуфт: «Ҳар кӣ бо ту сухан гӯяд, ўро назди ман биёр, ва ў дигар осебе ба ту нахоҳад расонид».
11. Вай гуфт: «Лутфан, эй подшоҳ, Худованд Худои худро зикр намо, то ки хунхоҳ ҳалокатро афзун накунад, ва онҳо писари маро накушанд». Ва ў гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки мӯе аз сари писарат ба замин нахоҳад афтод».
12. Ва зан гуфт: «Лутфан, ба канизи худ изн бидеҳ, ки: ба оғоям подшоҳ боз сухане гӯяд». Ва ў гуфт: «Бигӯй».
13. «Пас чаро ту дар ҳаққи қавми Худо чунин андешидаӣ? Ва подшоҳ бо гуфтани ин сухан мисли айбдор аст, чунки подшоҳ рондашудаи худро барнагардонидааст.
14. Мо, охир, ҳатман хоҳем мурд, ва мисли обе хоҳем буд, ки ба замин рехта мешавад, ва онро дигар чамъ кардан мумкин нест; ва Худо ҷонро нобуд намекунад, балки тадбирҳо меандешад, то ки рондашудае аз ў ронда нашавад.
15. Ва алҳол назди оғоям подшоҳ барои гуфтани ин суҳан ба он сабаб омадаам, ки қавм маро тарсониданд; ва ка-низат ба дили худ гуфт: "Биё, ба подшоҳ арз кунам; шояд, подшоҳ арзи ҷӯрии худро ба амал оварад;

16. Вақте ки подшоҳ бишнавад, чӯрии худро аз дасти касе ки мехоҳад маро бо якҷоягии писарам аз мероси Худо маҳв намояд, раҳо хоҳад кард".

17. Ва канизи ту ба дили худ гуфт: "Сухани оғоям подшоҳ сабаби тасаллӣ хоҳад шуд", зеро ки оғоям подшоҳ мисли фариштаи Худост, то ки нек ва бадро дарк намояд. Ва Худованд Худои ту бигзор бо ту бошад».

18. Ва подшоҳ ҷавоб гардбнида, ба зан гуфт: «Чизе ки ман аз ту бипурсам, аз ман пинҳон надор». Ва зан гуфт: «Лутфан, оғоям подшоҳ бигӯяд».

19. Ва подшоҳ гуфт: «Оё дасти Юоб дар ҳамаи ин бо туст?» Ва зан ҷавоб гардонида, гуфт: «Қасам ба ҳаёти ҷони ту, эй оғоям подшоҳ, ки аз ҳар чи оғоям подшоҳ гуфт, кас наметавонад ба тарафи рост ё чап майл кунад: ҳақиқатан, бандаат Юоб ба ман амр фармудааст, ва ҳамаи ин суханонро ӯ ба даҳони канизи ту гузоштааст.

20. Барои тағбир додани вазъияти ҳозира бандаат Юоб ин корро кардааст; вале хирадмандии оғоям мисли хирадмандии фариштаи Худост, то ҳар чиро, ки бар рӯи замин аст, бидонад».

Довуд Абшолӯмро афв менамояд.

21. Ва подшоҳ ба Юоб гуфт: «Инак, ман ин корро кар-даам, ва акнун ту рафта, Абшолӯми ҷавонро баргардон».

22. Ва Юоб бар рӯи худ ба замин афтада, сачда бурд, ва подшоҳро табрик намуд; ва Юоб гуфт: «Имрӯз бандаат медонад, ки дар назари ту, эй оғоям подшоҳ, илтифот ёф-таам, чунки подшоҳ бар тибқи сухани навқари худ амал намудааст».

23. Ва Юоб бархоста, ба Ҷашур рафт, ва Абшолӯмро ба Ерусалим овард.

24. Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор ӯ ба хонаи худ баргардад, ва рӯи маро набинад». Ва Абшолӯм ба хонаи худ баргашт, ва рӯи подшоҳро надид.

25. Ва дар тамоми Исроил касе дар зебой мисли Абшолӯм лоиқи таҳсин набуд: аз кафи пой то фарқи сараш ӯ нуқсоне надошт.

26. Ва ҳангоме ки мӯйсари худро метарошид, — онро ӯ дар охири ҳар сол метарошид, чунки бар ӯ гаронӣ мекард, ва аз ин сабаб онро метарошид, — мӯйсари ӯ ба санги подшоҳӣ дусад сиқл вазн дошт.

27. Ва барои Абшолӯм се писар ва як духтар, ки Томор ном дошт, таваллуд ёфтанд; вай зани зебосимое буд.

28. Ва Абшолӯм дар Ерусалим ду сол истод, вале рӯи подшоҳро надид.

29. Ва Абшолӯм назди Юоб фиристод, то ки варо пеши подшоҳ равона кунад, вале вай нахост, ки пеши ӯ биёяд; ва ӯ боз бори дуюм фиристод, вале нахост, ки биёяд.

30. Ва ӯ ба навкаронаш гуфт: «Бубинед, қитъаи Юоб дар шафати қитъаи ман аст, ва дар он ҷо вай кишти ҷав дорад: биравед ва онро оташ зада бисӯзонед». Ва навкарони Абшолӯм он қитъаро оташ зада, сӯзониданд.

31. Ва Юоб бархоста, назди Абшолӯм ба хонааш рафт, ва ба ӯ гуфт: «Чаро навкарони ту қитъаи маро оташ зада сӯзониданд?»

32. Ва Абшолӯм ба Юоб гуфт: «Инак, назди ту фиристода, гуфтам: ин ҷо биё, ва ман туро назди подшоҳ равона намоям, то ки бигӯй: "Чаро ман аз Ҷашур омадам? Барои ман беҳтар мебуд, ки то кунун дар он ҷо бошам". Ва алҳол мехоҳам рӯи подшоҳро бубинам, ва агар айбдор бошам, бигзор ӯ маро ба қатл расонад».

33. Ва Юоб назди подшоҳ омада, ба ӯ хабар дод, ва ӯ Абшолӯмро даъват намуд; ва вай назди подшоҳ омад, ва пеши подшоҳ бар рӯи худ ба замин афтада, сачда бурд; ва подшоҳ Абшолӯмро бўса кард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Абшолӯм ба хусни тавачҷӯҳи даҳ сибт ноил мегардад.

1. ВА пас аз он чунин воқеъ шуд, ки Абшолӯм барои худ ароба ва аспон муҳайё кард, ва панҷоҳ нафар шотирон пешопеши ӯ медаванд.
2. Ва Абшолӯм бомдодон бармаҳал бархоста, дар сари роҳи дарвоза меистод; ва ҳар касе ки даъвое дошта, барои мурофия назди подшоҳ меомад, варо Абшолӯм даъват намуда, мегуфт: «Ту аз кадом шаҳр ҳастӣ?» Ва ҳангоме ки вай мегуфт: «Бандаат аз фалон сибти Исроил ҳастам»,
3. Он гоҳ Абшолӯм ба вай мегуфт: «Инак, суҳано-нат дуруст ва ҳаққонист, вале касе аз ҷониби подшоҳ нест, ки туро бишнавад».
4. Ва Абшолӯм мегуфт: «Кошки ман дар ин замин довар мешудам, ва ҳар касе ҷанҷол ва даъвое медошт, назди ман меомад, ва ман варо одилона доварӣ менамудам!»
5. Ва ҳангоме ки касе наздик меомад, то ки ба ӯ сачда барад, ӯ дасти худро дароз карда, варо нигоҳ медошт ва мебӯсид.
6. Ва Абшолӯм бо ҳамаи исроилиёне ки барои мурофия назди подшоҳ меомаданд, ҳамин тавр рафтор мекард; ва Абшолӯм дили мардуми Исроилро мерабуд.

Шуриши Абшолӯм.

7. Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз гузаштани чор сол Абшолӯм ба Довуд гуфт: «Ба ман изн бидеҳ, ки рафта, назри худро, ки барои Худованд дар Ҳебрӯн ният кардам, адо намоям;
8. Зеро бандаат, вақте ки дар Ҷашури арамиён сокин будам, назр карда, гуфтаам: "Агар Худованд маро ба Еру-салим баргардонад, ман Худовандро ибодат хоҳам намуд"».
9. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Ба саломатӣ бирав». Ва ӯ бар-хоста, ба Ҳебрӯн рафт.
10. Ва Абшолӯм ба ҳамаи сибтҳои Исроил ҷосусонро фиристода, гуфт: «Баробари шунидани садои шох бигӯед: "Абшолӯм дар Ҳебрӯн подшоҳ шудааст"».

11. Ва бо Абшолӯм дусад нафар даъватшудагон аз Еру-салим рафта буданд, дар ҳолате ки аз рӯи софдилӣ рафта, аз таги гап ҳеҷ хабар надоштанд.

12. Ва Абшолӯм, вақте ки қурбониҳоро забҳ менамуд, назди Аҳитӯфали чилӯнӣ, ки машваратчии Довуд буд, фиристода, варо аз шаҳри Цилӯ даъват намуд; ва суиқасди пурзӯре ба амал омад, ва қавм торафт бештар ба Абшолӯм ҳамроҳ мешуданд.

Гурехтани Довуд.

13. Ва қосиде назди Довуд омада, гуфт: «Дили мардуми Исроил ба тарафи Абшолӯм моил шудааст».

14. Ва Довуд ба ҳамаи навкаронаш, ки бо ӯ дар Ерусалим буданд, гуфт: «Бархезед, то ки бигрезем, зеро ки барои мо аз дасти Абшолӯм халосӣ нахоҳад буд; ба рафтан шитоб кунед, мабодо ӯ омада, моро дастгир намояд ва фалокате ба сари мо биёрад, ва аҳли шаҳро ба дами шамшер би-занад».

15. Ва навкарони подшоҳ ба подшоҳ гуфтанд: «Дар ҳар чи, ки оғои мо подшоҳ ихтиёр кунад, инак, мо бандагони ту ҳастем».

16. Ва подшоҳ ва тамоми аҳли байташ аз паи ӯ берун рафтанд: ва подшоҳ даҳ занро, ки сурриягонаш буданд, барои нигоҳубини хона монда рафт.

17. Ва подшоҳ ва тамоми қавм аз паи ӯ берун рафта, дар охири хонаи шаҳр бозистоданд.

18. Ва ҳамаи навкаронаш аз пеши ӯ гузаштанд; ва ҳамаи каритиён ва ҳамаи фалитиён, ва ҳамаи ҷаттиён, яъне шаш-сад нафаре ки аз паи ӯ аз Ҷат омада буданд, аз пеши подшоҳ гузаштанд.

19. Ва подшоҳ ба Иттои ҷаттӣ гуфт: «"Чаро ту низ ҳам-роҳи мо меой? Баргард ва ҳамроҳи он подшоҳ бимон, зеро ки ту аҷнабӣ ҳастӣ, ва ту низ аз макони худ ҷалои ватан гар-дидаӣ».

20. Ту, охир, дирӯз омадаӣ, ва оё имрӯз ман туро ҳам-роҳи мо ба оворагардӣ водор намоям? Ва ҳол он ки ман ба ҳар ҷо,

ки рост ояд, меравам; пас, баргард ва барода-рони худро баргардон. Эҳсон ва ростӣ ёри ту бод!»

21. Ва Иттой ба подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти оғоям подшоҳ, ки ҳар ҷое ки оғоям подшоҳ, хоҳ дар мамот ва хоҳ дар ҳаёт бошад, бан-даи ту дар он ҷо хоҳад буд».

22. Ва Довуд ба Иттой гуфт: «Пас, бирав ва бигзар». Ва Иттои ҷаттӣ, ва ҳамаи одамонаш ва ҳамаи кӯдаконе ки бо ӯ буданд, гузаштанд.

23. Ва тамоми аҳли он замин бо овози баланд гирья мекарданд, ва тамоми қавм мегузаштанд; ва подшоҳ аз наҳри Қидрӯн гузашт, ва тамоми қавм ба роҳи биёбон гузаштанд.

24. Ва инак Содӯқ низ ва ҳамаи левизодагон бо вай сандуки аҳди Худоро бардошта мебурданд, ва сандуки Худоро гузоштанд; ва Абъётор бар баландие баромада истод, то даме ки тамоми қавм аз шаҳр берун омада, гузаштанд.

25. Ва подшоҳ ба Содӯқ гуфт: «Сандуки Худоро ба шаҳр баргардон. Агар ман дар назари Худо илтифот ёбам, ӯ маро хоҳад баргардонид, ва онро, ва маскани онро ба ман нишон хоҳад дод.

26. Ва агар чунин гӯяд: "Ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар ту нест", — инак ман ҳозирам, бигзор он чи дар назараш писанд ояд, дар ҳаққи ман ба амал оварад».

27. Ва подшоҳ ба Содӯқи коҳин гуфт: «Ту магар намебинӣ? Пас, ба шаҳр ба саломатӣ баргард, ва бигзор писари ту Аҳимаас ва писари Абъётор — Йӯнотон, яъне ҳар ду писари шумо, ҳамроҳи шумо бошанд.

28. Бидонед, ки ман дар ҳамвориҳои биёбон даранг хоҳам кард, то даме ки сухане аз шумо расида, маро хабардор гардонад».

29. Ва Содӯқ ва Абъётор сандуки Худоро ба Ерусалим баргардонида, дар он ҷо монданд.

30. Ва Довуд ба кӯҳи Зайтун баромад, ва ҳангоми баромаданаш мегирист, ва сараш пӯшида буд, ва ӯ пойлуч роҳ мерафт; ва тамоми қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, ҳар яке сари худро пӯшонида, гирьякунон мерафтанд.

31. Ва ба Довуд хабар расонида, гуфтанд: «Аҳитӯфал бо Абшолӯм забон як кардааст». Ва Довуд гуфт: «Лутфан, эй Худованд, машварати Аҳитӯфалро ботил намо!»
32. Ва ҳангоме ки Довуд ба қуллаи кӯх, ки дар он ҷо ба Худо сачда мебурд, расид, инак, Ҳушои аркӣ, ки ҷомаи дарида дар бар дошт ва хок бар сараш пошида буд, ба пешвози ӯ омад.
33. Ва Довуд ба вай гуфт: «Агар ту бо ман биёӣ, барои ман гаронӣ хоҳӣ кард.
34. Валекин агар ба шаҳр баргардӣ, ва ба Абшолӯм бигӯӣ: "Ман навкари ту, эй подшоҳ, хоҳам буд, чунон ки муддати зиёде ман навкари падарат будам, алҳол ман бандаи ту хо-ҳам буд", — бо ҳамин ту машварати Аҳитӯфалро барои ман ботил хоҳӣ гардонид.
35. Дар он ҷо коҳинон Содӯк ва Абъётор бо ту хоҳанд буд; ва ҳар сухане ки ту аз хонаи подшоҳ бишнави, ба коҳинон Содӯк ва Абъётор хабар деҳ.
36. Инак: ду писари онҳо: Ахимаас писари Содӯк ва Йӯнотон писари Абъётор дар он ҷо бо онҳо мебошанд; ва ҳар чизе ки бишнавед, ба воситаи онҳо ба ман хоҳед фиристод».
37. Ва чун Ҳушой, ки дӯсти Довуд буд, ба шаҳр омад, Абшолӯм ба Ерусалим ворид шуда буд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Навкари дурӯғгӯи Мефибӯшет.

1. ВА ҳангоме ки Довуд аз қулла андаке дур рафт, инак Сибо, навкари Мефибӯшет, ба пешвози ӯ омад, ва бо вай як ҷуфт хари зиндор буд, ки дусад қурс нон, ва сад сар ангури соягӣ, ва сад қурс анчирқоқ ва як машк шароб бар онҳо буд.
2. Ва подшоҳ ба Сибо гуфт: «Ин чизҳои ту барои чист?» Ва Сибо гуфт: «Ҳарҳо барои савор шудани аҳли байти подшоҳ аст, ва нону анчир барои хӯрдани навкарон, ва шароб барои нӯшидани онҳое ки дар биёбон хаста шудаанд».
3. Ва подшоҳ гуфт: «Писари оғои ту кучост?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Инак, вай дар Ерусалим мондааст, зеро ки

мегӯяд: "Алҳол хонадони Исроил салтанати падарамро ба ман хоҳанд баргардонид"».

4. Ва подшоҳ ба Сибо гуфт: «Инак, ҳар он чи Мефи-бӯшет дорад, аз они ту хоҳад шуд». Ва Сибо гуфт: «Сачда мекунам; кошки дар назарат илтифот ёбам, эй оғоям подшоҳ!»

Шимъӣ Довудро дашном медиҳад.

5. Ва ҳангоме ки Довуд ба Баҳурим расид, инак, шахсе аз қабилаи хонадони Шоул, ки Шимъӣ ибни Черо ном дошт, аз он ҷо берун омад, — вай берун омада, дашном меод,

6. Ва ба Довуд ва ба ҳамаи навкарони подшоҳ Довуд санг меандохт, дар сурате ки тамоми қавм ва ҳамаи паҳ-лавонон ба тарафи рост ва чапи ӯ буданд.

7. Ва Шимъӣ дашном дода, чунин мегуфт: «Дафъ шав, дафъ шав, эй одамкуш ва нобакор!»

8. Худованд тамоми хуни хонадони Шоулро, ки дар ҷояш салтанат рондаӣ, бар ту баргардонидааст, ва Худованд салтанатро ба дасти писарат Абшолӯм супурдааст, ва инак, ту гирифтори фалокат шудаӣ, зеро ки ту одамкуш ҳастӣ».

9. Ва Абишой ибни Саруё ба подшоҳ гуфт: «Чаро ин саги мурда оғоям подшоҳро дашном диҳад? Изн бидеҳ, то ки рафта, сарашро аз танаш ҷудо кунам».

10. Вале подшоҳ гуфт: «Шуморо бо ман чӣ кор аст, эй писарони Саруё? Бигзор вай дашном додан гирад, зеро ки Худованд ба вай амр фармудааст: "Довудро дашном бидеҳ!" Пас, кист, ки бигӯяд: "Чаро чунин амал мекуни?"»

11. Ва Довуд ба Абишой ва ба ҳамаи навкаронаш гуфт: «Модоме ки писари ман, ки аз камарам рӯидааст, касди ҷо-ни ман дорад, пас алалхусус ҳоло аз бинъеминӣ чӣ ҷои гила аст! Варо бигзоред, ки дашном диҳад, зеро ки Худованд ба вай амр фармудааст.

12. Шояд, Худованд залолати маро бубинад, ва Худованд дар бадали дашноми имрӯзаи вай ба ман подоши неке бидиҳад».

13. Ва Довуд бо одамонаш дар роҳ равона буд, ва Шимъӣ аз чониби кӯҳ дар рӯ ба рӯи ӯ мерафт, — мерафту дашном медод, ва ба тарафи ӯ санг меандохт, ва хок мепошид.
14. Ва подшоҳ ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, ҳалоку монда шуда омаданд, ва дар он ҷо дам гирифтанд.
15. Ва Абшолӯм ва тамоми қавм, яъне мардуми Исроил, ба Ерусалим омаданд; ва Аҳитӯфал бо ӯ буд.
16. Ва ҳангоме ки Ҳушой аркӣ, дӯсти Довуд, назди Абшолӯм омад, — Ҳушой ба Абшолӯм гуфт: «Зинда бод подшоҳ! Зинда бод подшоҳ!»
17. Ва Абшолӯм ба Ҳушой гуфт: «Оё эҳсони ту ба дӯс-тат ҳамин аст? Чаро бо дӯсти худ нарафтӣ?»
18. Ва Ҳушой ба Абшолӯм гуфт: «Не, балки касеро, ки Худованд, ва ин қавм, ва тамоми мардуми Исроил бар-гузида бошанд, — ман навқари ӯ хоҳам буд, ва назди ӯ хоҳам монд.
19. Ва сониян, ман назди кӣ хизмат хоҳам кард? Оё на назди писари ӯ? Пас, чунон ки ба ҳузури падари ту хиз-мат кардам, ончунон дар ҳузури ту хоҳам буд».
20. Ва Абшолӯм ба Аҳитӯфал гуфт: «Шумо машварат ди-ҳед, ки чӣ кор кунем».
21. Ва Аҳитӯфал ба Абшолӯм гуфт: «Назди суррияғони падарат, ки барои нигоҳубини хона гузоштааст, дохил шав, ва тамоми Исроил хоҳанд шунид, ки барои падарат нафратан-гез гардидай, ва он гоҳ дастӣ ҳамаи онҳое ки ҳамроҳи ту ҳастанд, қавӣ хоҳад шуд».
22. Ва барои Абшолӯм хаймае бар бом барафроштанд, ва Абшолӯм пеши назари тамоми Исроил назди суррияғони падараш дохил шуд.
23. Ва машваратҳое ки Аҳитӯфал дар он айём медод, мисли он буд, ки касе каломи Худоро пурсида бошад; ҳар машварате ки Аҳитӯфал чи ба Довуд, чи ба Абшолӯм ме-дод, ҳамин тавр буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дасисаҳои бемуваффақияти Аҳитӯфал ва анҷоми нангини вай.

1. Ва Аҳитӯфал ба Абшолӯм гуфт: «Ба ман изн бидех, ки дувоздаҳ ҳазор нафарро баргузида, бархезам ва ҳамин шаб Довудро таъқиб намоям.
2. Ва дар сурате ки ӯ аз ҳол рафта, дастҳояш суст шуда бошад, ман ба ӯ ҳамла карда, ӯро ба ҳарос хоҳам андохт, ва тамоми қавме ки бо ӯ ҳастанд, рӯ ба гурез хоҳанд овард, ва ман танҳо подшоҳро хоҳам кушт.
3. Ва тамоми қавмро назди ту хоҳам баргардонид; ва чун ҳамашон аз касе ки ту қасди ҷонаш дорӣ, баргарданд, он гоҳ тамоми қавм дар ҳолати осоиштагӣ хоҳанд буд».
4. Ва ин сухан дар назари Абшолӯм, ва дар назари ҳамаи пирони Исроил писанд омад.
5. Ва Абшолӯм гуфт: «Ҳушои аркиро низ даъват намоед, то бишназем, ки вай чӣ мегӯяд».
6. Ва ҳамин ки Ҳушой назди Абшолӯм омад, Абшолӯм ба вай сухан ронда, гуфт: «Аҳитӯфал ба ин мазмун сухан рондааст; оё мувофиқи сухани ӯ амал кунем? Вагар на, ту бигӯӣ».
7. Ва Ҳушой ба Абшолӯм гуфт: «Машварате ки Аҳитӯ-фал додааст, ҳамин дафъа хуб нест».
8. Ва Ҳушой гуфт: «Ту падарат ва одамонашро медонӣ: онҳо далеранд ва мисли хирси саҳро, ки аз бачаҳояш маҳрум шуда бошад, бағоят хашмгинанд; ва падарат марди чангозмуда аст, ва шаб дар миёни қавм хоб намеравад.
9. Инак, алҳол ӯ дар мағорае ё ҷои дигаре пинҳон аст, ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар касе дар ибтидои ҳуҷум биафтад, инро шунида, хоҳанд гуфт: "Қавме ки бо Абшолӯм ҳастанд, шикаст хӯрдаанд".
10. Ва он гоҳ ҳатто чанговаре ки дилаш мисли дили шер аст, аз рӯҳ хоҳад афтод, зеро тамоми Исроил медонанд, ки падари ту паҳлавон аст, ва ҳамроҳонаш далеранд.
11. Бинобар ин машварати ман ин аст: бигзор тамоми Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ, ки мисли реги соҳили дарёё сершуморанд, назди ту чамъ шаванд, ва худӣ ту дар миёни онҳо равона бошӣ.

12. Ва мо, дар ҳар чое ки ӯ бошад, ба муқобили ӯ хоҳем рафт, ва мисли шабнаме ки бар замин мерезад, бар ӯ ҳуҷум хоҳем кард, ва назди ӯ аз ҳамаи ҳамроҳонаш як нафар ҳам боқӣ нахоҳад монд.

13. Ва агар ӯ ба шаҳре дохил шавад, тамоми Исроил ба он шаҳр танобҳо хоҳанд овард, ва мо онро ба наҳр хоҳем кашид, ба тавре ки дар он чо як сангреса ҳам боқӣ намонад».

14. Ва Абшолӯм ва тамоми мардуми Исроил гуфтанд: «Машварати Ҳушои аркӣ аз машварати Аҳитӯфал беҳтар аст». Зеро ҳукми Худованд он буд, ки машварати хуби Аҳитӯфал ботил гардад, то ки Худованд фалокате бар Абшолӯм оварад.

15. Ва Ҳушой ба коҳинон Содӯк ва Абъётор гуфт: «Аҳитӯфал ба Абшолӯм ва пирони Исроил чунин ва чунон машварат дод, ва ман чунин ва чунон машварат додам.

16. Ва алҳол ба зудӣ бифиристанд ва ба Довуд хабар дода, гӯед: "Имшаб дар даштрӯяи биёбон таваққуф накун, балки хатман убур намо, мабодо подшоҳ ва тамоми қавме ки бо ӯ хастанд, талаф шаванд"».

17. Ва Йўнотон ва Аҳимаас назди Эйн-Рўҷел истода буданд, ва канизе рафта, ба онҳо хабар дод, ва онҳо рафта, ба подшоҳ Довуд хабар доданд, зеро ки наметавонистанд ба шаҳр омада, худро зоҳир созанд.

18. Ва навкаре онҳоро дида, ба Абшолӯм хабар дод; ва ҳар дуи онҳо ба зудӣ рафта, ба хонаи шахсе дар Баҳурим дохил шуданд, ки дар ҳавлии вай чоҳе буд, ва онҳо дар он фурӯд омаданд.

19. Ва зане сарпӯши чоҳро гирифта, даҳани онро пӯшо-нид, ва ярма бар рӯи он пошид, ба тавре ки чизе маълум нашуд.

20. Ва навкарони Абшолӯм назди он зан ба хона дарома-да, гуфтанд: «Аҳимаас ва Йўнотон кучоянд?» Зан ба онҳо гуфт: «Аз чӯи об убур карданд». Ва онҳо чустучӯ намуда, наёфтанд, ва ба Ерусалим баргаштанд.

21. Ва баъд аз рафтанишон, инҳо аз чоҳ баромаданд, ва рафта, ба подшоҳ Довуд хабар доданд; ва ба Довуд гуфтанд:

«Бархоста, ба зудӣ аз об убури намоед, зеро ки Аҳитӯфал дар бораи шумо чунин машварат додааст».

22. Ва Довуд ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, бархоста, аз Урдун убури карданд; то дамидани субҳ як нафар ҳам на-монд, ки аз Урдун убури накарда бошад.

23. Ва Аҳитӯфал чун дид, ки машвараташ ба амал оварда нашуд, хари худро зин кард, ва бархоста, ба шаҳри худ ба хонааш рафт, ва барои аҳли байти худ васият намуда, худро буғӣ кард, ва мурд, ва ӯро дар мақбараи падараш дафн карданд.

24. Ва Довуд ба Маҳаноим омад; ва Абшолӯм аз Ҷрдун убури намуд, ва тамоми мардуми Исроил бо ӯ буданд.

25. Ва Абшолӯм Амосоро ба ҷои Юоб сарлашкар таъин кард; ва Амосо писари шахсе буд, ки Ҷитрои исроилӣ ном дошт, ва назди Абиҷал бинти Ноҳош, хоҳари Саруё, модари Юоб дохил шуда буд.

26. Ва Исроил ва Абшолӯм дар замини Чилёд ӯрду заданд.

27. Ва ҳангоме ки Довуд ба Маҳаноим омад, Шубӣ ибни Ноҳош аз Раббаи банӣ-Аммун, ва Мокир ибни Амиил, аз Лӯдабор, ва Барзилои чилёдӣ, аз Ручлим,

28. Бистарҳо, ва табақҳо, ва зарфҳои сафолин, ва гандум, ва чав, ва орд, ва хӯшабирьён, ва лӯбиё ва адаси бирьён,

29. Ва асал, ва маска, ва гӯшти гӯсфанд, ва панири гов барои хӯроки Довуд ва қавме ки бо ӯ буданд, оварданд, зеро ки гуфтанд: «Қавм дар биёбон гурусна ва хаста ва ташна мебошанд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ҳарбу зарб назди кӯҳи Эфроим.

1. Ва Довуд қавмеро, ки бо ӯ буданд, аз назар гузаро-нид, ва бар онҳо мириҳазорҳо ва мирисадҳоро таъин намуд.

2. Ва Довуд қавмро равона кард: сеякашонро бо сардо-рии Юоб, ва сеякашонро бо сардории Абишой ибни Саруё,

бародари Юоб, ва сеякашонро бо сардории Иттои чаттӣ; ва подшоҳ ба қавм гуфт: «Ман низ бо шумо берун хоҳам омад».

3. Валекин қавм гуфтанд: «Берун наой, зеро ки агар мо рӯ ба гурез оварем, ба ин аҳамият нахоҳанд дод; ва ҳатто агар нисфи мо бимирем, ба ин аҳамият нахоҳанд дод, зеро ки ту мисли даҳ ҳазори мо ҳастӣ: ва алҳол беҳтар аст, ки ба мо аз шаҳр ёварӣ намоӣ».

4. Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Он чи ба назари шумо писанд ояд, хоҳам кард». Ва подшоҳ назди дарвоза истод, ва тамоми қавм дар шакли фавҷҳои саднафарӣ ва ҳазор-нафарӣ берун рафтанд.

5. Ва подшоҳ ба Юоб ва Абишой ва Иттоӣ амр фарму-да, гуфт: «Ба хотири ман бо Абшолӯми ҷавон эҳтиёт бошед». Ва ҳангоме ки подшоҳ ба ҳамаи сардорон дар бораи Абшолӯм фармон дод, тамоми қавм шуниданд.

6. Ва қавм ба пешвои исроилиён ба саҳро бароманд, ва дар ҷангали Эфроим ҳарбу зарб ба амал омад.

7. Ва дар он ҷо қавми Исроил аз дасти навкарони Довуд шикаст хӯрданд, ва дар он рӯз мағлубияти азиме дар он ҷо рӯй дода, бист ҳазор нафар талаф гардиданд.

8. Ва ҷанг дар он ҷо бар рӯи тамоми замин паҳн шуд; ва дар он рӯз қавм аз ҷангал бештар талаф гардиданд, назар ба он ки аз шамшер талаф гардиданд.

Мамоти Абшолӯм.

9. Ва Абшолӯм тасодуфан ба навкарони Довуд дучор омад; ва Абшолӯм бар ҳаҷире савор буд, ва ҳаҷир ба тағи шоҳаҳои печ дар печи булути бузурге даромад, ва сари ӯ дар шоҳаҳои булут андармон шуд, ва ӯ дар миёни осмон ва замин муаллақ монд, ва ҳаҷире ки дар тағаш буд, гузашта рафт.

10. Ва шахсе инро дид ва ба Юоб хабар дода, гуфт: «Инак, Абшолӯмро дидам, ки дар шоҳаҳои булут овезон аст».

11. Ва Юоб ба шахсе ки ба ӯ хабар дода буд, гуфт: «Инак, ту дидаӣ, пас чаро ӯро дар он ҷо зада ба замин на-

галтонидаї? Ва ман ба ту даҳ сиқл нуқра ва камарбанде медодам».

12. Ва он шахс ба Юоб ҷавоб гардонида, гуфт: «Агар ба дастам ҳатто ҳазор сиқл нуқра медоданд, ман дасти худро бар писари подшоҳ дароз намекардам, зеро ки ба ту ва Абишой ва Итгой ба самъи мо амр фармуда, гуфт: "Ба хоџири ман ҳар яке аз шумо бо Абшолӯми ҷавон эҳтиёт бошед".

13. Ҳагто агар ман ба ҷони худ ҷабр карда, дурӯғ мегуф-там, ҳеҷ чиз, охир, аз подшоҳ пинҳон намемонад, ва худи ту бар зидди ман қиём менамудӣ».

14. Ва Юоб гуфт: «Раво нест, ки пеши ту даранг намоям». Ва ӯ се тир ба дасташ гирифта, онҳоро ба дили Абшолӯм халонид, дар сурате ки вай ҳанӯз дар миёни шоҳаҳои булут зинда буд.

15. Ва даҳ навкар, ки силоҳбардорони Юоб буданд, даври Абшолӯмро гирифтанд ва ӯро зада куштанд.

16. Ва Юоб шох навохт, ва қавм аз таъқиб кардани Исроил баргаштанд, зеро ки Юоб қавмро манъ намуд.

17. Ва Абшолӯмро гирифтанд, ва ӯро дар чуқурии калоне ки дар ҷангал буд, андохтанд, ва бар ӯ сангтӯдаи бағоят бузурге барпо карданд, ва тамоми Исроил, ҳар яке ба хаймаи худ, пароканда шуданд.

18. Ва Абшолӯм, вақте ки дар қайди ҳаёт буд, барои худ сутуне барпо кард, ки он дар водии подшоҳ аст; зеро ки гуфт: «Писаре надорам, ки номи ман ба воситаи вай зикр карда шавад»; ва он сутунро ба номи худ хонд, ва он то имрӯз сутуни Абшолӯм номида мешавад.

Мамоти писараи сабаби мотами азими Довуд мегардад.

19. Ва Аҳимаас ибни Содӯқ гуфт: «Изн бидеҳ, ки биравам ва мужда ба подшоҳ бирасонам, ки Худованд доварӣ намуда, ӯро аз дасти душманонаш халосӣ додааст».

20. Вале Юоб ба вай гуфт: «Ту имрӯз муждавар нестӣ, балки рӯзи дигаре мужда хоҳӣ расонид, вале имрӯз мужда нахоҳӣ расонид, чунки писари подшоҳ мурдааст».
21. Ва Юоб ба Кушӣ гуфт: «Бирав ва аз он чи дидай, ба подшоҳ хабар бирасон». Ва Кушӣ ба Юоб сачда намуда, давид.
22. Ва Аҳимаас ибни Содӯқ боз ба Юоб мурочиат намуда, гуфт: «Ҷар чи бодо бод; изн бидех, ки ман низ аз ақибӣ Кушӣ бидавам». Вале Юоб гуфт: «Чаро ту мехоҳӣ бидавӣ, эй писарам? Ин мужда, охир, ба ту мукофоте нахоҳад овард».
23. Вай гуфт: «Ҷар чи бодо бод; ман мехоҳам биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Пас, бидав». Ва Аҳимаас бо роҳи водӣ давида, аз Кушӣ пеш гузашт.
24. Ва Довуд дар миёни ду дарвоза нишаста буд. Ва дидбон аз боми дарвоза ба болои ҳисор баромад, ва чашмони худро баланд карда, дид, ки инак, шахсе танҳо медавад.
25. Ва дидбон фаръёд зада, ба подшоҳ хабар дод. Ва подшоҳ гуфт: «Агар танҳо бошад, муждае дар забони ӯст». Ва он шахс торафт наздик меомад.
26. Ва дидбон шахси дигарро дид, ки медавад, ва дидбон ба дарвозабон фаръёд зада, гуфт: «Инак, боз шахсе танҳо медавад». Ва подшоҳ гуфт: «Ин низ муждавар аст».
27. Ва дидбон гуфт: «Ман давидани шахси аввалинро мебинам, ки мисли давидани Аҳимаас ибни Содӯқ аст». Ва подшоҳ гуфт: «Ин шахси хуб аст, ва муждаи хуб меоварад».
28. Ва Аҳимаас нидо карда, ба подшоҳ гуфт: «Саломатист!» Ва пеши подшоҳ бар рӯи худ то замин сачда бурда, гуфт: «Муборак аст Худованд Худои ту, ки мардумеро, ки ба оғоям подшоҳ дасти таҷовуз дароз карда буданд, таслим намуд!».
29. Ва подшоҳ гуфт: «Оё Абшолӯми ҷавон саломат аст?» Ва Аҳимаас гуфт: «Вақте ки Юоб, бандаи подшоҳ, бандаи туро фиристод, издиҳоми бузурге дидам, вале надонистам, ки чӣ буд».
30. Ва подшоҳ гуфт: «Бигард ва ин чо биист». Вай гашта онсӯтар рафт ва истод.

31. Ва инак, Кушӣ омад. Ва Кушӣ гуфт: «Оғоям подшоҳ ин муждаро қабул фармояд, ки Худованд имрӯз доварӣ намуда, туро аз дасти ҳамаи онҳое ки бар зидди ту қиём карда буданд, раҳой додааст».

32. Ва подшоҳ ба Кӯшӣ гуфт: «Оё Абшолӯми чавон саломат аст?» Ва Кушӣ гуфт: «Душманони оғоям подшоҳ ва ҳамаи онҳое ки бар ту барои бадӣ қиём мекунанд, мисли он чавон бишаванд!»

33. Ва подшоҳ ба изтироб омад ва ба ҳучраи болои дарвоза баромада, гирья кард; ва ҳангоми қадамзаданаш чунин мегуфт: «Вой писарам Абшолӯм! Вой писарам, писарам Абшолӯм! Кошки ман ба ҷои ту мемурдам, вой Абшолӯм писарам, писарам!»

БОБИ НУЗДАҲУМ

Юоб Довудро мазаммат менамояд.

1. ВА ба Юоб хабар доданд: «Инак, подшоҳ барои Абшолӯм гирья мекунад, ва мотам гирифтааст».

2. Ва дар он рӯз шодии ғалаба барои тамоми қавм ба мотам табдил ёфт, зеро қавм дар он рӯз шуниданд, ки подшоҳ барои писараш андӯхгин аст.

3. Ва дар он рӯз қавм дуздвор ба шаҳр дохил мешуданд, монанди касоне ки аз майдони ҷанг гурехта, аз рӯи шарм дуздвор меоянд.

4. Ва подшоҳ рӯи худро пӯшонида буд, ва подшоҳ бо овози баланд фаръёд мезад: «Вой писарам Абшолӯм! Вой Абшолӯм писарам, писарам!»

5. Ва Юоб назди подшоҳ ба хона даромада, гуфт: «Имрӯз ту рӯи ҳамаи навкарони худро хичил кардӣ, ки онҳо ҷони туро, ва ҷони писарон ва духтаронатро, ва ҷони занонатро, ва ҷони сурриягонатро имрӯз халосӣ доданд;

6. Чунки ту бадхоҳонатро дӯст медорӣ ва аз дӯстонат нафрат дорӣ, зеро имрӯз нишон додӣ, ки сарварон ва навкарон дар назари ту ҳеҷанд, ва имрӯз ман дониستم, ки

агар Абшолӯм зинда мемонд, ва ҳамаи мо имрӯз ме-мурдем, ин ба назари ту писанд меомад.

7. Ва алҳол бархоста, берун ой ва ба навкаронат сухано-ни дилнавоз бигуй, зеро ба Худованд қасам мехӯрам, ки агар берун наоӣ, имшаб назди ту як нафар ҳам нахоҳанд монд, ва ин барои ту аз ҳамаи фалокатҳое ки аз наврасиат то ҳоло ба сари ту омадааст, бадтар хоҳад буд».

8. Ва подшоҳ бархоста, назди дарвоза нишаст, ва ба тамоми қавм хабар дода, гуфтанд: «Инак, подшоҳ назди дарвоза нишастааст». Ва тамоми қавм ба ҳузури подшоҳ омаданд, вале исроилиён ҳар яке ба хаймаи худ гурехта рафта буданд.

Довуд ба Ерусалим бармегардад.

9. Ва тамоми қавм дар ҳамаи сибтҳои Исроил баҳсу мунозира карда, мегуфтанд: «Подшоҳ моро аз дасти душма-нони мо халос кардааст, ва ӯ моро аз дасти фалиштиён наҷот додааст, ва алҳол аз ин замин аз боиси Абшолӯм гурехтааст.

10. Ва Абшолӯм, ки ӯро мо бар худ тадҳин намуда будем, дар чанг мурдааст; ва алҳол чаро шумо дар бобати баргардонидани подшоҳ хомӯш мемонед?»

11. Ва подшоҳ назди коҳинон Содӯк ва Абъётор фиристода, гуфт: «Ба пирони Яҳудо сухан ронда, бигӯед: "Чаро шумо дар бобати баргардонидани подшоҳ ба хонааш мехоҳед охирин бошед, дар сурате ки сухани тамоми Исроил назди подшоҳ ба хонааш расидааст?"

12. Шумо бародарони ман ҳастед, устухони ман ва гӯшти ман ҳастед, пас чаро дар бобати баргардонидани подшоҳ мехоҳед охирин бошед?"

13. Ва ба Амосо бигӯед: "Ту, охир, устухон ва гӯшти ман ҳастӣ. Бигзор Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ту ба ҳузури ман дар тамоми айём ба ҷои Юоб сарлашкар нагардӣ!"»

14. Ва ӯ дили тамоми мардуми Яхудоро, мисли як тан, ба худ моил гардонид, ва онҳо назди подшоҳ фиристоданд: «Ту ва ҳамаи навкаронат баргардед».

15. Ва подшоҳ баргашта, ба Урдун расид; ва мардуми Яхудо ба Чилчол омаданд, то ки подшоҳро пешвоз гиранд ва подшоҳро аз Ӯрдун гузаронанд.

16. Ва Шимъй ибни Черои бинъеминӣ, ки аз Бахурим буд, шитофта, бо мардуми Яхудо ба пешвози подшоҳ Довуд фурӯд омад.

17. Ва ҳазор нафар аз бинъеминиён, ва Сибо, навкари хонадони Шоул, бо понздаҳ писараш ва бист навкараш ҳамроҳи ӯ буданд; ва онҳо аз Урдун пеши подшоҳ убур карданд.

18. Ва чун аз маъбари Урдун убур намуданд, то ки хонадони подшоҳро гузаронанд ва ҳар чизи дар назари ӯ мақбулро ба амал оваранд, Шимъй ибни Черо ба ҳузури подшоҳ, пеш аз он ки ӯ аз Урдун убур кунад, афтод,

19. Ва ба подшоҳ гуфт: «Оғоям маро айбдор нашуморад, ва гуноҳеро, ки бандаат дар рӯзе ки оғоям подшоҳ аз Ерусалим берун меомад, содир кардааст, ба ёд наоварад, ва подшоҳ онро ба дили худ нагирад,

20. Зеро ки ман, бандаат, медонам, ки хато кардаам, ва инак, имрӯз аз тамоми хонадони Юсуф аввалин шуда омадаам, то ки ба пешвози оғоям подшоҳ бароям».

21. Ва Абишой ибни Саруё ҷавоб дода, гуфт: «Оё Шимъй аз барои ин кушта нашавад? Вай, охир, масеҳи Худовандро дашном додааст».

22. Вале Довуд гуфт: «Маро бо шумо, эй писарони Са-руё, чӣ кор аст, ки имрӯз монеае барои ман мешавед? Оё равост, ки касе имрӯз дар Исроил кушта шавад? Ба ман, охир, имрӯз маълум шудааст, ки ман бар Исроил подшоҳ ҳастам».

23. Ва подшоҳ ба Шимъй гуфт: «Ту нахоҳӣ мурд». Ва подшоҳ ба ӯ қасам хӯрд.

24. Ва Мефибӯшет ибни Шоул ба пешвози подшоҳ ба-ромад. Ва ӯ аз рӯзе ки подшоҳ рафт, то рӯзе ки ба са-ломатӣ баргашт,

на пойҳояшро шуста буд, на мӯйлабашро қайчӣ зада буд, ва на либосҳояшро ҷомашӯӣ карда буд.

25. Ва ҳангоме ки ӯ аз Ерусалим ба пешвози подшоҳ омад, подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро ту, эй Мефибӯшет, бо ман нарафтӣ?»

26. Ва ӯ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ! Навкарам маро фиреб дод; зеро ки ман, бандаи ту, ба дили худ гуфтам: "Хари худро зин карда ва бар он савор шуда, бо подшоҳ биравам"; зеро кӣ бандаат ланг аст.

27. Вале вай дар ҳаққи бандаат назди оғоям подшоҳ бӯхтон гуфтааст. Валекин оғоям подшоҳ мисли фариштаи Худост, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, ба амал овар.

28. Агарчи тамоми хонадони падарам ба ҳузури оғоям подшоҳ сазовори мамот буданд, вале ту бандаатро дар миёни хӯрандагони суфраи худ шинондӣ; пас, ман боз чӣ ҳақ дорам, ки назди подшоҳ шиква намоям?»

29. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро боз ин суханатро мегӯӣ? Ман мегӯям: ту ва Сибо киштзорро тақсим кунед».

30. Ва Мефибӯшет ба подшоҳ гуфт: «Бигзор вай ҳамаашро гирад, модом ки оғоям подшоҳ ба саломатӣ ба хонаи худ баргаштааст».

31. Ва Барзилои чилъодӣ аз Рӯҷлим фурӯд омада, бо подшоҳ аз Урдун гузашт, то ки ӯро ба он тарафи Урдун гусел намояд.

32. Ва Барзилой марди бағоят пир буд: ба синни ҳаштод-солагӣ расида буд, ва ӯ подшоҳро, ҳангоме ки дар Маҳа-ноим меистод, дар таъминоти худ нигоҳ дошт, зеро ки ӯ шахси бағоят сарватдор буд.

33. Ва подшоҳ ба Барзилой гуфт: «Ту бо ман биё, ва ман туро дар Ерусалим дар таъминоти худ нигоҳ хоҳам дошт».

34. Ва Барзилой ба подшоҳ гуфт: «Айёми солҳои ҳаёти ман чӣ қадар аст, ки бо подшоҳ ба Ерусалим биравам?»

35. Ман алҳол ҳаштодсола ҳастам. Оё ман метавонам некро аз бад фарқ кунам? Оё бандаат таъми он чиро, ки мехӯрам ва менӯшам, метавонад ҳис намояд? Оё боз овози

муғанниён ва муғаннигонро метавонам бишнавам? Пас, чаро бандаат боз ба оғоям подшоҳ гаронӣ кунад?

36. Боз андаке бандаат бо подшоҳ аз Урдун убур хоҳад кард; ва чаро подшоҳ ба ман чунин подош диҳад?

37. Ба бандаи худ изн бидех, ки баргардад, то ки дар шаҳри худ назди мақбараи падару модари худ бимирам. Ва инак, бандаат Кимҳом бо оғоям подшоҳ биравад, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, бо вай ба амал овар».

38. Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор Кимҳом бо ман ояд, ва он чи дар назари ту писанд бошад, ман барои вай ба амал хоҳам овард, ва ҳар чи аз ман талаб намоӣ, барои ту ба ҷо хоҳам овард».

39. Ва тамоми қавм аз Урдун убур карданд. Ва подшоҳ убур намуд. Ва подшоҳ Барзилойро бўсид, ва ўро баракат дод, ва ў ба макони худ баргашт.

40. Ва подшоҳ ба Қилҷол равона шуд, ва Кимҳом бо ў рафт. Ва тамоми қавми Яҳудо подшоҳро гуселониданд, ва нисфи қавми Исроил низ.

41. Ва инак, тамоми мардуми Исроил назди подшоҳ омаданд, ва ба подшоҳ гуфтанд: «Аз чӣ сабаб бародарони мо, мардуми Яҳудо, туро дуздиданд, ва подшоҳ ва хонадонашро аз Урдун гузарониданд, дар сурате ки ҳамаи одамони Довуд бо ў буданд?»

42. Ва тамоми мардуми Яҳудо ба мардуми Исроил ҷавоб гардониданд: «Аз он сабаб, ки подшоҳ хешованди мост. Пас, чаро ин шуморо ба ҳашм овардааст? Оё мо чизе аз суфраи подшоҳ хӯрдаем? Оё инъоме аз ў ба мо расидааст?»

43. Ва мардуми Исроил ба мардуми Яҳудо ҷавоб гардо-нида, гуфтанд: «Моро дар подшоҳ даҳ ҳисса ҳаст, дар До-вуд низ ҳиссаи мо назар ба шумо бештар аст. Пас, чаро моро хор доштед? Ва оё мо дар бораи баргардонидани подшоҳи худ аввалин шуда сухан нарондем?» Валекин сухани мар-думи Яҳудо аз сухани мардуми Исроил саҳттар буд.

БОБИ БИСТУМ

Шӯриши Шобаъ.

1. АЗ қазо дар он чо марди нобакоре буд, ки бинъёминӣ буда, Шобаъ ибни Бикрӣ ном дошт; ва ӯ шох навохта, гуфт:
«Моро дар Довуд ҳиссае нест
ва дар писари Ҳисой моро насибе нест;
ҳар яке ба хаймаи худ биравед, эй Исроил!»
2. Ва тамоми мардumi Исроил аз Довуд чудо шуда, аз паи Шобаъ ибни Бикрӣ рафтанд, вале мардumi Яҳудо под-шоҳи худро аз Урдун то Ерусалим ҳамроҳӣ карданд.
3. Ва Довуд ба хонаи худ ба Ерусалим омад; ва подшоҳ даҳ зани суррияро, ки барои ниғаҳбонии хона монда буд, гирифт, ва онҳоро дар бандихона ҷой дод, ва онҳоро дар таъминоти худ нигоҳ медошт, вале назди онҳо дохил наме-шуд; ва онҳо то вақти мамоташон, дар ҳолати зиндабевагӣ, бандӣ буданд.

Юоб Амосоро мекушад.

4. Ва подшоҳ ба Амосо гуфт: «Мардumi Яҳудоро дар зарфи се рӯз назди ман даъват намо, ва худат дар ин чо ҳозир шав».
5. Ва Амосо рафт, то ки аҳли Яҳудоро даъват намояд, вале аз мӯҳлате ки барояш муқаррар карда шуда буд, даранг кард.
6. Ва Довуд ба Абишой гуфт: «Алҳол Шобаъ ибни Бикрӣ ба мо бештар аз Абшолӯм осеб хоҳад расонид; ту навкарони оғоятро гирифта, варо таъқиб намо, мабодо вай барои худ шаҳрҳои ҳисордоре пайдо карда, аз пеши назари мо пинҳон шавад».
7. Ва одамони Юоб, ва каритиён ва фалитиён, ва ҳамаи паҳлавонон аз паи ӯ берун рафтанд; ва онҳо аз Ерусалим берун рафтанд, то ки Шобаъ ибни Бикрӣ таъқиб намоянд.
8. Вақте ки онҳо ба санги бузурге ки дар Ҷибъӯн аст, расиданд, Амосо аз пешашон баромад. Ва Юоб либоси ҳарбӣ дар бар дошт, ва бар он тасмаи шамшери ғилофдор бар камараш баста шуда буд, ва ҳангоме ки ӯ берун омад, шамшер аз ғилоф афтод.

9. Ва Юоб ба Амосо гуфт: «Оё ту саломат ҳастӣ, бародарам?» Ва Юоб бо дасти росташ риши Амосоро гирифт, то ки ӯро бӯса кунад.

10. Ва Амосо аз шамшере ки дар дасти Юоб буд, эҳтиёт нашуд, ва онро вай ба шиками ӯ зад, ва амъояш бар замин рехт, ва ӯро дубора назад, ва ӯ мурд. Ва Юоб ва бародараш Абишой Шобаъ ибни Бикриро таъқиб карданд.

11. Ва яке аз навкарони Юоб назди мурда истода, мегуфт: «Ҳар кӣ Юобро хоҳон аст, ва ҳар кӣ ба Довуд содиқ аст, аз паи Юоб биравад!»

12. Ва Амосо дар миёни роҳ ба хун чӯлида чон меканд; ва он навкар дид, ки тамоми қавм меистанд, бинобар ин Амосоро аз миёни роҳ ба тарафи сахро кашида бурд, ва либосе бар ӯ партофт, зеро дид, ки ҳар кӣ аз пеши ӯ гузарад, меистад.

Фурӯнишонии шӯриши Шобаъ.

13. Аммо вақте ки ӯ аз миёни роҳ дур карда шуд, ҳама аз паи Юоб рафтанд, то ки Шобаъ ибни Бикриро таъқиб намоянд.

14. Ва ӯ аз ҳамаи сибтҳои Исроил то Обили Байт-Маако ва ҳамаи бериён гузашта буд, ва инҳо низ аз паи ӯ мерафтанд.

15. Вале онҳо омада, ӯро дар Обили Байт-Маако муҳосира карданд, ва хоктӯдае пеши шаҳр барпо намуданд, ки он то ба сари ҳисор расид, ва тамоми қавме ки бо Юоб буданд, ҳисорро вайрон мекарданд, то ки онро афтонанд.

16. Ва зани оқилае аз шаҳр фаръед кашид: «Бишнавед, бишнавед! Лутфан, ба Юоб бигӯед: "Ба ин чо наздик ой, то ки ман бо ту сухан гӯям"».

17. Ва ӯ назди вай омад, ва зан гуфт: «Оё ту Юоб ҳастӣ?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳастам». Ва ба ӯ гуфт: «Суханони канизатро бишнав». Ва ӯ гуфт: «Ман мешунавам».

18. Вай сухан ронда, гуфт: «Пештар чунин мегуфтанд: "Дар Обил мебояд машварат пурсид", ва ҳар масъаларо ба ҳамин тариқ ҳал мекарданд.

19. Ман сулҳҷӯ ва амини Исроил ҳастам; ту мехоҳӣ шаҳреро, ки модари шаҳрҳост, дар Исроил хароб кунӣ; барои чӣ туро лозим аст, ки мулки Худовандро маҳв намоӣ?»

20. Ва Юоб ҷавоб гардонида, гуфт: «Ҳошо ва калло, ки ман хароб кунам ё маҳв намоям!»

21. Асли масъала чунин нест, балки шахсе аз кӯҳи Эфроим, ки Шобаъ ибни Бикрӣ ном дорад, ба подшоҳ Довуд дасти тааддӣ дароз кардааст; ӯро танҳо бисупоред, ва ман аз шаҳр акиб хоҳам гашт». Ва зан ба Юоб гуфт: «Инак, сари ӯ аз болои ҳисор назди ту партофта хоҳад шуд».

22. Ва зан бо нутқи оқилонаи худ назди тамоми қавм омад, ва онҳо сари Шобаъ ибни Бикрӣро аз тан ҷудо карда, назди Юоб партофтанд. Ва ӯ шох навохт, ва ҳама аз пеши шаҳр, ҳар яке сӯи хаймаи худ, паҳн шуда рафтанд. Ва Юоб ба Ерусалим назди подшоҳ баргашт.

23. Ва Юоб сардори тамоми лашкари Исроил буд; ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ — сардори каритиён ва фалитиён;

24. Ва Адӯром — сардори бочу хироч; ва Еҳӯшофот ибни Ахилуд — вақоеънавис;

25. Ва Шево — котиб; ва Содӯқ ва Абъётор — коҳинон.

26. Ва Ирои ёирӣ низ назди Довуд коҳин буд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Қаҳтӣ се сол давом мекунад.

1. ВА дар айёми Довуд се сол, сол аз паи сол, қаҳтӣ шуд, ва Довуд аз Худованд пурсид, ва Худованд гуфт: «Ин аз боиси Шоул ва хонадони хунрези ӯст, аз боиси он аст, ки ӯ чибъӯниёнро куштааст».

2. Ва подшоҳ чибъӯниёнро даъват намуда, бо онҳо сухан ронд. Валекин чибъӯниён аз банӣ-Исроил не, балки аз бақияи амӯриён буданд, ва банӣ-Исроил ба онҳо қасам хӯрда буданд, аммо Шоул аз рашке ки барои банӣ-Исроил ва Яҳудо дошт, мехост онҳоро несту нобуд кунад.

3. Ва Довуд ба чибъӯниён гуфт: «Барои шумо чӣ кор кунам, ва бо чӣ гуна тадбир кафорат намоям, то ки шумо мулки Худовандро баракат диҳед?»
4. Ва чибъӯниён ба ӯ гуфтанд: «Аз Шоул ва хонадонаш нуқра ва тилло талаб надорем, ва моро лозим нест, ки касе дар Исроил кушта шавад». Ва ӯ гуфт: «Ҳар чӣ шумо бигӯед, бароятон хоҳам кард».
5. Ва онҳо ба подшоҳ гуфтанд: «Он касе ки моро несту но-буд мекард, ва дар ҳаққи мо ният дошт, ки моро маҳв намояд, то ки дар тамоми ҳудуди Исроил касе аз мо боқӣ намонад, —
6. Бигзор ҳафт нафар аз фарзандони вай ба мо супурда шаванд, ва мо онҳоро барои Худованд дар Цибъои Шоул, ки гузини Худованд буд, ба дор хоҳем кашид». Ва подшоҳ гуфт: «Ман онҳоро хоҳам супурд».
7. Вале подшоҳ ба Мефибӯшет ибни Йўнотон ибни Шоул раҳм кард, ба хотири қасами Худованд, ки дар миёни онҳо, яъне дар миёни Довуд ва Йўнотон ибни Шоул буд.
8. Ва подшоҳ Армўнӣ ва Мефибӯшет — ду писари Рисфо бинти Айёро, ки барои Шоул зоида буд, ва панҷ писари Мераб бинти Шоулро, ки барои Адриил ибни Барзилои махулоти зоида буд, гирифт,
9. Ва онҳоро ба дасти чибъӯниён супурд, ва онҳоро бар кӯҳ ба хузури Худованд ба дор кашиданд, ва ин ҳафт нафар якҷоя афтоданд; ва онҳо дар рӯзҳои аввали дарав, дар ибтидои дарави ҷав кушта шуданд.
10. Ва Рисфо бинти Айё палосе гирифта, онро аз ибтидои дарав барои худ бар саҳра густаронид, ва то вақте ки об бар онҳо аз осмон рехт, нагузошт, ки мурғони ҳаво рӯзона ва ҳайвоноти саҳро шабона бар онҳо фурӯд оянд.
11. Ва ба Довуд аз он чи Рисфо бинти Айё, суррияти Шоул, карда буд, хабар доданд.
12. Ва Довуд рафта, устухонҳои Шоул, ва устухонҳои писари ӯ Йўнотонро аз сокинони Ёбиш-Чильод гирифт: онҳо он устухонҳоро аз майдони Байт-Шон дузида буданд, ки дар

он чо фалиштиён онҳоро ба дор кашида буданд, дар рӯзе ки фалиштиён Шоулро дар Чилбӯа кушта буданд.

13. Ва ӯ аз он чо устухонҳои Шоул ва устухонҳои писари ӯ Йӯнотонро овард, ва устухонҳои онҳоеро, ки ба дор кашида шуда буданд, чамъ карданд,

14. Ва устухонҳои Шоул ва писари ӯ Йӯнотонро дар замини Биньёмин, дар Селоъ, дар мақбараи падараш Қиш дафн карданд, ва ҳар чиро, ки подшоҳ амр фармуда буд, ба чо оварданд; ва баъд аз он Худо бар замин марҳамат намуд.

Чанг бо фалиштиён.

15. Ва боз фалиштиён бо Исроил чанг карданд; ва Довуд бо навкаронаш фурӯд омада, бо фалиштиён чангиданд, ва Довуд монда шуд.

16. Ва Йишбии нубӣ, ки аз авлоди Рофо буд, ва вазни найзааш сесад сикл мис буд, ва шамшери наве бар камар дошт, хост, ки Довудро бикушад.

17. Вале Абишой ибни Саруё ба ӯ ёварӣ намуд, ва фалиштиро зада, кушт. Он гоҳ одамони Довуд қасам хӯрда, ба ӯ гуфтанд: «Дигар бо мо ба чанг нахоҳӣ баромад, то ки чароғи Исроилро хомӯш накунӣ».

18. Ва баъд аз он боз чанге бо фалиштиён дар Чуб рӯй дод; он вақт Сибкои хушотӣ Сафро, ки аз авлоди Рофо буд, кушт.

19. Ва боз чанге бо фалиштиён дар Чуб рӯй дод; ва Элҳонон ибни Яъре-Урчими байтлаҳмӣ Қольёти чаттиро кушт, ки дастаи найзааш мисли наварди нассоҷон буд.

20. Ва боз чанге дар Қат рӯй дод; ва марди бузургҷуссае буд, ки дасту пойҳояш ҳар яке шаш ангушт дошт, — чамъ бисту чорто; вай низ аз авлоди Рофо буд.

21. Ва ҳангоме ки вай Исроилро дашном медод, Йӯнотон ибни Шимъо, бародари Довуд, варо кушт.

22. Ин чор нафар барои Рофо дар Қат зоида шуда буданд, ва аз дасти Довуд ва навкаронаш фурӯ ғалтиданд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Мадҳияи Довуд ба муносибати раҳо шуданиаш аз душманон.

1. ВА Довуд, дар рӯзе ки Худованд ӯро аз дасти хамаи душманонаш ва аз дасти Шоул раҳо кард, суханони ин сурудро барои Худованд ба забон ронд,
2. Ва гуфт:
«Худованд саҳраи ман ва қалъаи ман ва раҳоқунандаи ман аст.
3. Худо кӯҳпораи ман аст, ки ба вай паноҳ мебарам; сипари ман ва шохи начоти ман аст, паноҳгоҳ ва гурезгоҳи ман аст. Эй начотдиҳандаи ман, Ту маро аз зулм халосӣ медиҳӣ.
4. Худованди мамдӯхро мехонам, ва аз душманонам халосӣ меёбам.
5. Вақте ки мавҷҳои мамот маро фаро гирифт, селҳои ҳалокат маро ба ҳарос андохт,
6. Азиятҳои гӯр маро ихота намуд, ва домҳои мамот аз пешам баромад, —
7. Дар тангии худ Худовандро хондам, ва Худои худро даъват намудам, ва Ӯ аз қасри Худ овози маро шунид, ва истифосаи ман ба гӯшаш расид.
8. Ва замин ба ҳаяҷон ва ларза омад, асосҳои осмон ларзида, ба чӯнбиш омад, зеро ки Ӯ дарғазаб шуд.
9. Дуд аз димоғи Ӯ баромад, ва оташи оламсӯз аз даҳони Ӯ; аҳгарҳо аз Ӯ афрӯхта мешуд.
10. Ва Ӯ осмонро ҳам карда, фурӯд омад, ва меғ зери пойҳояш буд.
11. Ва бар каррубӣ савор шуда, парвоз намуд, ва бар болҳои бод намоён шуд.
12. Ва гирдогирди Худ зулмотро мисли чодире густаронид, ва маҷмӯи обҳои абрҳои осмонро.
13. Аз дурахше ки аз ҳузури Ӯ берун меомад, аҳгарҳои оташ афрӯхта мешуд.
14. Худованд аз осмон гулдуррос зад,

ва Ҳаққи Таоло овози Худо баровард.

15. Ва тирҳо фиристода, онҳоро пароканда кард, ва барк афканда, онҳоро ошуфта сохт.

16. Ва маҷроҳои об намоён гардид,
ва асосҳои коинот ошкор шуд, — аз итоби Худованд, аз вазиши боди ғзаби Ё.

17. Аз афроз фиристода, маро гирифт,
аз обҳои бисёр маро кашида баровард.

18. Маро аз душмани зӯрварам халосӣ дод, ва аз бадхоҳонам, ки аз ман қавитар буданд.

19. Онҳо дар рӯзи мусибатам аз пешам бароманд, вале Худованд такягоҳи ман буд,

20. Ва маро ба фароҳӣ баровард, маро халосӣ дод, зеро ки Ё маро дӯст медорад.

21. Худованд ба ман мувофиқи адолатам подош медиҳад,
мувофиқи покии дастҳоям маро мукофот менамояд,

22. Зеро ки ман тариқҳои Худовандро риоя кардам, ва аз Худои худ шарирона нагаштаам;

23. Чунки тамоми аҳкоми Ё пеши назари ман аст, ва аз фароизи Ё ман дур нашудаам.

24. Ман ба ҳузури Ё беайб будам,
ва аз маъсиятҳо худдорӣ кардам.

25. Ва Худованд маро мувофиқи адолатам мукофот намуд, ва мувофиқи покие ки пеши назари Ё доштам.

26. Бо эҳсонкор Ту эҳсонкорӣ мекунӣ, бо марди росткор росткорӣ менамояӣ.

27. Бо покдил Ту покдилона рафтор мекунӣ, ва бо қачкор — мувофиқи қачқорӣ вай.

28. Ва мардуми шикастанафсро Ту наҷот медиҳӣ,
ва бо нигоҳи чашмони Худ мағруронро залил мегардонӣ.

29. Ба яқин Ту чароғи ман ҳастӣ, эй Худованд! Ва Худованд зулмоти маро ба рӯшноӣ табдил медиҳад.

30. Ба яқин бо Ту ман бар фавче тохт меоварам; бо Худои худ ман аз ҳисор часта мегузарам.
31. Тариқи Худо рост аст, каломи Худованд амин аст, ва Ў барои ҳамаи онҳое ки ба Ў паноҳ мебаранд, сипар аст.
32. Зеро кист Худо, ғайр аз Худованд, ва кист кӯхпора, ғайр аз Худои мо?
33. Худо қалъаи иқтидори ман аст, ва тариқи маро рост мекунад.
34. Пойҳои маро мисли пойи гавазнҳо мегардонад, ва бар баландихоҷам маро мегузорад.
35. Дастҳои маро ба ҳарбу зарб омӯхта мекунад, ва камони мисин дар бозуҳоҷам мешиканад.
36. Ва сипари начоти Худро ба ман ато намудӣ, ва иҷобати Ту маро сарафроз месозад.
37. Қадамҳои маро дар тағи ман васеъ кардӣ, ва пойҳои маро налағжид.
38. Ва душманонамро таъқиб менамоём, то ки онҳоро нест кунам, ва то маҳв нашаванд, барнамегардам.
39. Ва онҳоро нест кардам ва зарба задам, ба тавре ки дигар нахоҳанд бархост; ва онҳо зери пойҳои ман афтоданд.
40. Ва Ту камари маро барои ҷанг мустаҳкам бастӣ; онҳоеро, ки ба зидди ман қиём мекунанд, ба зери ман тобеъ хоҳӣ намуд.
41. Ва душманонамро Ту аз пеши ман гурезондӣ, ва ман адуёнамро несту нобуд кардам.
42. Онҳо мадад металабанд, вале начотдиҳандае нест; ба Худованд рӯй меоваранд, вале Ў онҳоро иҷобат наменамояд.
43. Ва ман онҳоро мисли ғубори замин гард-гард мекунам, мисли лойи кӯчаҳо пахш ва поймол менамоём.
44. Ва Ту маро аз исъёнҳои қавми ман халосӣ додӣ; Ту маро маҳфуз доштӣ, то ки сардори халқҳо гардам; қавме ки ман намешинохтам, ба ман бандагӣ мекунанд.
45. Аҷнабиён пеши ман тамаллуқ менамоёнд, фақат овозаи маро шунида, ба ман тобеъ мешаванд.

46. Ачнабиён пажмурда хоҳанд шуд,
ва аз истехкомоти худ бо тарсу бим берун хоҳанд омад.
47. Худованд зинда аст, ва кӯхпораи ман муборак; ва Худои
кӯхпораи начоти ман сарафроз бод!
48. Эй Худое ки интиқоми маро мегирӣ, ва қавмҳоро ба ман
тобеъ менамоӣ,
49. Ва маро аз душманонам халосӣ медиҳӣ,
ва маро аз онҳое ки бар ман қиём мекунанд, баланд
мегардонӣ! Ту маро аз шахси золим раҳонидай.
50. Бинобар ин ман Туро, эй Худованд, дар миёни халқҳо
хамд хоҳам гуфт, ва исми Туро тараннум хоҳам намуд.
51. Ў бурчи начот аст барои подшоҳи Худ, ва Ў ба масеҳи
Худ марҳамат менамояд, яъне ба Довуд ва насли вай то абад!»

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Суханони охирини Довуд.

1. ВА ин аст суханони охирини Довуд — ваҳйи Довуд ибни
Йисой, —
ваҳйи марде ки баланд бардошта шуд,
яъне масеҳи Худои Яъқуб,
ва муғаннии ширинкаломи Исроил:
2. «Рӯҳи Худо дар ман сухан ронд, ва каломи Ў бар забони
ман аст.
3. Худои Исроил сухан ронд, кӯхпораи Исроил ба ман гуфт:
"Касе ки бар одамон салтанат меронад, бояд одиле
бошад, ки бо худотарсӣ салтанат ронад.
4. Ва ин мисли рӯшноии субҳ аст, вақте ки офтоб тулӯъ
мекунад, яъне вақте ки субҳ бе абр аст,
ва аз дурахшонии баъд аз борон майса аз замин неш зада
мебарояд".
5. Оё хонаи ман бо Худо чунин нест?
Ў, охир, аҳди ҷовидонӣ бо ман бастааст, ки он аз ҳар ҷиҳат
мураттаб ва мустаҳкам аст. Пас, оё тамоми начоти маро, ва
тамоми муроди маро Ў ба вучуд намеоварад?

6. Вале нобакорон саросар мисли хорҳо мебошанд, ки дур андохта мешаванд, чунки онҳоро ба даст гирифтани мумкин нест.

7. Ва агар касе бихоҳад ба онҳо даст расонад, бояд бо оҳан ва чӯбдастай найза мусаллаҳ шавад; ва онҳо дар макони худ бо оташ сӯзонида мешаванд».

Ҳамкорони пушарафи Довуд.

8. Ин аст номҳои паҳлавононе ки Довуд дошт: он ки дар маҷлиси ҳақимон менишаст ва сардори сегона буд, яъне Адинӯ Ҳоэснӣ, ки бар ҳаштсад нафар тохт оварда, ҳамашонро дар як маърака кушта буд.

9. Ва баъд аз вай Эльзор ибни Дӯдӯ ибни Ахӯҳӣ, яке аз он се паҳлавоне ки бо Довуд буданд. Вақте ки фалиштиёнро ба воситаи дашномҳо иғво карданд, онҳо барои ҷанг ҷамъ шуданд, вале мардуми Исроил гурехта рафтанд,

10. Он гоҳ ӯ бархоста, ба фалиштиён шикаст расонид, ба тавре ки дасташ хаста шуд ва дасташ ба шамшер часпид; ва Худованд дар он рӯз ғалабаи бузурге ба амал овард, ва қавм аз паи ӯ фақат барои яғмо кардан баргаштанд.

11. Ва баъд аз ӯ Шаммо ибни Оҷии ҳарорӣ. Вақте ки фалиштиён дар ӯрдугоҳ ҷамъ омаданд, дар ҷое ки қитъаи саҳро пур аз адас буд, вале қавм аз пеши фалиштиён гурехта рафтанд,

12. Он гоҳ ӯ дар миёни он қитъа истода, онро ҳимоят намуд, ва ба фалиштиён шикаст расонид; ва Худованд ғалабаи бузурге ба амал овард.

13. Ва се нафар аз он сӣ сардор фурӯд омада, дар вақти дарав назди Довуд ба мағораи Адулом. даромаданд; ва қӯ-шуни фалиштиён дар водии Рафоим ӯрду зада буданд.

14. Ва Довуд он вақт дар қалъа буд; ва дастай фалиш-тиён он вақт дар Байт-Лаҳм меистоданд.

15. Ва Довуд изҳори орзу намуда, гуфт: «Кошки касе маро аз ҷоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об бинӯшонад!»

16. Ва ин се паҳлавон ӯрдугоҳи фалиштиёнро рахна карда, аз чоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об каши-данд ва онро бардошта, назди Довуд оварданд, вале ӯ нахост, ки онро бинӯшад, ва онро ҳамчун ҳадияи рехтанӣ барои Худованд рехт,

17. Ва гуфт: «Ҳошо аз тарси Худованд, ки ман чунин амал намоям! Оё хуни он касонро бинӯшам, ки ҷони худ-ро дар хатар гузошта рафтаанд?» Ва ӯ нахост, ки онро бинӯшад. Чунин аст коре ки ин се паҳлавон карданд.

18. Ва Абшиой, бародари Юоб ибни Саруё, сардори се нафар буд, ва ӯ боре найзаи худро бар сесада кас бардошта, ҳамашонро кушта буд; ва ӯ дар миёни се нафар номдор буд.

19. Аз ин се нафар у мукаррамтарин буда, сардори онҳо гардида буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд.

20. Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ, писари марди далери қабса-илиӣ, ки корнамоиҳои зиёде кардааст; ӯ ду паҳлавони мӯбиро кушта буд, ва ӯ фурӯд омада, шерро андаруни чоҳ дар рӯзи барф кушта буд.

21. Ва ӯ марди мисриеро, ки намуди бадҳайбате дошт, кушта буд, дар сурате ки дар дасти он мисрӣ найза буд, ва ӯ бо таёқе назди вай фурӯд омада, найзаро аз дасти мисрӣ рабуд ва варо бо найзаи худаш кушт.

22. Чунин аст корҳое ки Баноё ибни Еҳӯёдоъ карда буд, ва ӯ дар миёни он се паҳлавон номдор буд.

23. Аз сӣ нафар ӯ мукаррамтарин буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд; ва Довуд ӯро бар гурӯҳи пос-бонони шахсии худ таъин намуд.

24. Асоил бародари Юоб дар миёни он сӣ нафар буд; Элҳонон ибни Дӯдӯ аз Байт-Лаҳм;

25. Шаммои ҳарӯдӣ; Элиқои ҳарӯдӣ;

26. Ҳоласи фалтӣ; Иро ибни Иққеши тақўогӣ;

27. Абиэзери антӯтӣ; Мабунони ҳушотӣ;

28. Салмӯни аҳӯҳӣ; Маҳарӯи натуфотӣ;

29. Ҳилаб ибни Баанои натуфотӣ; Иттой ибни Рибой, аз Чибъои банӣ-Бинъёмин;

30. Баноёҳуи фиръотгӯнӣ; Ҳиддой, аз мулки Қоаш;
31. Абӣ-Албӯни арботӣ; Азмовити барҳумӣ;
32. Эляҳбой шаалбӯнӣ; аз банӣ-Ешин Йӯнотон;
33. Шаммои ҳарорӣ; Аҳиом ибни Шорори арорӣ;
34. Элифолат ибни Аҳасбой ибни Маакотӣ; Элиом ибни Аҳитӯфали чилӯнӣ;
35. Ҳасрои кармилӣ; Фаарои арбӣ;
36. Йичъол ибни Нотон аз Сӯбо; Бонии қодӣ;
37. Солақи аммӯнӣ; Наҳарои беэрӯтӣ, ки силоҳбардори Юоб ибни Саруё буд;
38. Ирои йитрӣ; Қориби йитрӣ;
39. Уриёи ҳиттӣ; чамъ сию ҳафт нафар буданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Ғазаби Худованд барои саршумори қавм.

1. ВА ғазаби Худованд боз бар исроилиён аланга зад, ва Довудро бар онҳо барангехт, то бигӯяд: «Бирав, Исроил ва Яҳудоро саршуморӣ намо».
2. Ва подшоҳ ба сарлашқари худ Юоб, ки назди ӯ буд, гуфт: «Дар тамоми сибтҳои Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ гардиш карда, қавмро саршуморӣ намо, то ки шумораи қавмро бидонам».
3. Ва Юоб ба подшоҳ гуфт: «Бигзор Худованд Худои ту шумораи қавмро аз он қадар, ки ҳаст, сад баробар зиёд кунад, ва чашмони оғоям подшоҳ инро бубинад! Пас, чаро оғоям подшоҳ ин корро хоҳон аст?»
4. Вале сухани подшоҳ бар Юоб ва сардорони сипоҳ ғолиб омад; ва Юоб бо сардорони сипоҳ аз пеши подшоҳ берун рафтанд, то ки қавми Исроилро саршуморӣ кунанд.
5. Ва аз Урдун гузашта, дар Арӯэр ӯрду заданд, ва аз тарафи рости шаҳр андаруни водии Қод рӯ оварда, ба Яъзир омаданд.
6. Ва ба Қилъод ва ба замини Таҳтим-Ҳодшӣ расиданд; ва ба Дон-Яан омаданд, ва давр зада, ба самти Сидӯн рафтанд.

7. Ва ба қалъаи рӯ ба рӯи Сӯр ва ба ҳамаи шахрҳои ҳив-виён ва канъониён омаданд, ва ба ҷануби Яҳудо баро-мада, то Беэр-Шобаъ расиданд.

8. Ва тамоми заминро тай намуда, баъд аз гузаштани нӯҳ моҳу бист рӯз ба Ерусалим. омаданд.

9. Ва Юоб рӯйхати саршумории қавмро ба подшоҳ пешни-ҳод кард; аз Исроил ҳаштсад. ҳазор нафар ҷанговарони шамшерзан, ва аз Яҳудо панҷсад ҳазор нафар буданд.

Худованд бар қавм вабо мефиристад.

10. Ва Довуд, баъд аз он ки қавмро саршуморӣ намуд, пушаймон шуд; ва Довуд ба Худованд гуфт: «Бо ин коре ки кардам, ман бағоят гуноҳкор шудам; ва алҳол, эй Худованд, аз гуноҳи бандаи Худ гузарой намо, зеро ки бағоят беақ-лона рафтор кардам».

11. Ва Довуд бомдодон бархост; ва каломи Худованд бар Ҷоди набӣ, ки пешбини Довуд буд, нозил шуда, гуфт:

12. «Рафта, ба Довуд бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: Ман се чизро ба ту таклиф мекунам; яке аз онҳоро барои худ интиҳоб намо, то ки бар ту ба амал оварам"».

13. Ва Ҷод назди Довуд омад ва ба ӯ хабар дода, гуфт: «Оё ҳафт сол қаҳтӣ бар замини ту биёяд, ё се моҳ аз пеши душманонат бигрезӣ, ва онҳо туро таъқиб намоянд, ё ки се рӯз дар замини ту вабо рӯй диҳад? Алҳол мулоҳиза карда, қарор намо, ки ман ба Фиристандаи худ чӣ ҷавобе бирасонам».

14. Ва Довуд ба Ҷод гуфт: «Ман дар ғояти тангӣ ҳастам; беҳтар аст, ки ба дасти Худованд биафтам, зеро ки марҳа-мати Ӯ бузург аст; вале ба дасти одамизод наафтам».

15. Ва Худованд бар Исроил аз он субҳ то вақти муайян-шуда вабо фиристонд, ва аз қавм, аз Дон то Беэр-Шобаъ, ҳафтод ҳазор нафар мурданд.

16. Ва фаришта дасти худро бар Ерусалим дароз кард, то ки онро ба ҳалокат бирасонад, валекин Худованд аз ин офат

пушаймон шуд, ва ба фариштае ки қавмро нобуд мекард, гуфт: «Басанда аст, акнун дасти худро боздор!» Ва фариш-таи Худованд назди хирмангоҳи Аравнои ябусӣ буд.

17. Ва ҳангоме ки Довуд фариштаи нобудкунандаи қавмро дид, ба Худо сухан ронда, гуфт: «Инак, ман гуноҳ кардаам ва ман қачқорӣ намудаам, вале ин гӯсфандон чӣ кардаанд? Бигзор дасти Ту бар ман ва бар хонадони падарам бошад».

Довуд хирмангоҳи Аравноро меҳарад.

18. Ва Ҷод дар он рӯз назди Довуд омада, гуфт: «Баромада, дар хирмангоҳи Аравнои ябусӣ қурбонгоҳе барои Худованд барпо намо».

19. Ва Довуд бар тибқи сухани Ҷод, чунон ки Худованд амр фармуда буд, баромад.

20. Ва Аравно назар андохта, подшоҳ ва навкаронашро дид, ки дар наздикии ӯ гузар мекунад; ва Аравно берун омад, ва рӯ ба замин афтода, ба подшоҳ сачда бурд.

21. Ва Аравно гуфт: «Барои чӣ оғоям подшоҳ назди бандаи худ омадааст?» Ва Довуд гуфт: «Барои он ки хирмангоҳро аз ту харида, қурбонгоҳе барои Худованд барпо намоям, то ки вабо аз қавм дур шавад».

22. Ва Аравно ба Довуд гуфт: «Бигзор оғоям подшоҳ он чиро, ки дар назараш писанд ояд, гирифта, қурбонӣ кунад: инак, говҳо барои қурбонии сӯхтанӣ, ва ғаллакӯбакҳо ва асбоби говҳо барои ҳезум.

23. Ҳамаи инро, эй подшоҳ, Аравно ба подшоҳ меди-ҳад». Ва Аравно ба подшоҳ гуфт: «Бигзор Худованд бар ту тавачҷӯҳ намояд!»

24. Ва подшоҳ ба Аравно гуфт: «Не, балки аз ту ба қим-ати пурраи он хоҳам харид, ва барои Худованд Худои худ чизи муфтро қурбонӣ нахоҳам кард». Ва Довуд хирмангоҳ ва говҳоро ба панҷоҳ сикл нуқра харид.

25. Ва дар он чо Довуд қурбонгоҳе барои Худованд бино карда, қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии саломатӣ овард. Ва

Худованд ба мамлакат марҳамат намуд, ва вабо аз Исроил дур шуд.